PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XV ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ, 1974 ЧИСЛО 7 - 8

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XV ЛИПНЕЬ - СЕРПЕНЬ, 1974 Ч. 7-8

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 7-8 JULY - AUGUST VOL. XV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
Учительська конференція зобов'язує	1
З нашої громадської ланки	2
Прот. С. Кіцюк — Релігійне виховання в школах і освіта	3
Маркус Ван Стін — Українець з Канади: визначний релігійний маляр наших часів	5
С. Гординський — Ярославна	6
Стефанія Наливайко — У гостях в улюбленої співачки	7
Леся Івасюк — Український Тиждень — Експо 74' у Спокен	9
Анатоль Курдидик — Десять легенд — нова книжечка Н. Мриц	11
Ольга Заставна — Лозівка	12
Lydia Kasianchuk — "Women in Other Coountries"	15
PMA to Publish "Samizdat"	16
С. Стратійчук — Пожертви на будову Музею Союзу Українок	17
Відділ для дітей	18
Л. Мосендз — Засів	20
Громадська і родинна хроніка	22
Річні звіти відділів	26
Домашне господарство	32
Українська вишивка	32
Квіти незабутнім	33

НА ОБКЛАДИНЦІ — Художник Василь Курилик поруч своїх образів. Гляди стор. 5 в цім числі. Ілюстрація й стаття „К. С.".

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович	$ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон	$ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика	$ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко	$ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкраінян Класикал Мюзик — Д. Козій	$ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади	$ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.)	$ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська	$ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки	$ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон	$ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки)	$10.00
13. На роковини І. Франка	$ 1.00
14. П'єси для молоді	$ 2.50
15. Програма на свято матері	$ 1.50
16. Програма на свято книжки	$ 1.00
17. Програма для садочків	$ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК	$ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	$ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської	$ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК	$ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська	$ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська	$ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади	$ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК	$ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький	$ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання)	$ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко	$ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова	$ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа	$ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа	$ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак	$ 2.00
33. Юкраінян Ембройдери	$ 6.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді)	$ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар	$ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Ґаюк	$ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин)	$ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки	$ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип (тузин)	$ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади	$5.00
Срібні ложечки зі смолоскипом	$6.50

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XV ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ, 1974 ЧИСЛО 7 - 8

Учительська Конференція зобов'язує...

Крайова Конференція Учителів Рідних Шкіл, яка відбулась у Віннпезі 17, 18 і 19 травня ц. р. викликала, не лише серед учителів, але й серед ширшого зорганізованого громадянства багато цікавих думок, дискусій, а навіть суперечок та сподівань. Всі вони зводяться до питань нашої майбутности, до питань і способів зрощування української духовости серед молодшого покоління, головно до питань успішного навчання української мови, до найкраще можливої праці в наших рідних школах.

З тих всіх розмов, дискусій і суперечок вилонюється факт — потреба добре поставленої і фінансово забезпеченої установи, яка шляхом координації була б у силі поставити рідношкільну освіту на належнім поземі. Ось хоч би навіть і ця конференція, яку було можливо зорганізувати тільки завдяки допомозі федерального уряду, так званого, гренту бага токультурности.

Конференцію скликав Крайовий Центр Українських Шкільних Рад при Комітеті Українців Канади, якого покликав був до життя 9 Конґрес Українців Канади 1968 року. І саме ця Учительська Конференція виявила, що під пильним доглядом КУК цей Крайовий Центр може стати таким активним осередком, чи установою, так дуже важливою в наші часи.

Саму ж цю Учительську Конференцію можна насвітлювати в різних аспектах, одначе найважливішим у ній є те, що вона відбулась у дусі дружньої співпраці учителів старших і молодших, учителів різних громадських середовищ й які знайшли між собою одну спільну мову, одно сильне бажання прикласти найбільше своїх зусиль для шкільних справ.

Конференція, як така, була більш ділова, в якій учасники насвітлювали і проблеми, над якими зупинялись у своїх дискусіях то також були улаштовані і практичні методичні покази лекцій. Крім того учителі мали можливість познайомитись одні з одними бодай побіжно. Стрінулись із собою учителі Східної і Західньої Канади, які помимо спільних зацікавлень різні у своїх підходах і методах навчання.

Все це дало привід учасникам Конференції до сформування 25 рекомендацій: до організацій, до КУК, до КЦУР і КВОР. Найбільший натиск поставлено на координацію шкільної праці зовнішнього характеру, що є таким важливим у наших часах.

Роз'їжджаючись з Конференції, ставили учителі питання — а що ж далі? І цього питання не можна минути мовчки. Це перша такого рода відбута Учительська Конференція. Її цінність полягає не в тому, що вона відбулась, а в тій випляновній програмі, у тих 25 ухвалах, які не мають права залишатись лише на папері й які нас усіх зобов'язують. Багато буде залежати від учителів на місцях, від зорганізованого громадянства, але найбільше буде залежати від проводу і його керівників.

Кілька скромних завваг до організаційної частини Конференції. Програма Конференції була абсолютно переладована, а друге — ця готелева атмосфера ніяк не відповідає завданням нарад, а головно коли під час найцікавішої доповіді вам за сусідньою стіною залі заграють весільного модерного „твіста" чи якого іншого танцю, а остаточно, коли ваша програма ще далеко не вичерпана і до вас наближається офіціяльність, щоб ви звільнили залю. А в нас же десятки більшого і меншого розміру заль по містах. А остаточно — не одні батьки були б раді почути пляни і працю учительської організації. Треба сподіватись, що в наступній конференції всі це менш важливі справи будуть узгляднені.

Повідомляємо читачів

Просимо звернути увагу, що це число, яке виходить є за місяці — липень і серпень. Наступне число журнала вийде на початку вересня. Місяць липень це місяць вакацій для редакції.

Просимо пам'ятати, що пошта до „Променя" — передплати, пожертви, матеріяли до поміщування — буде нормально функціонувати.

На руках редакції лишилось ще багато не поміщених матеріялів як з громадської хроніки, так і з річних звітів — все це буде поміщене у свій час за чергою по вакаціях.

Всім нашим читачам бажаємо приємних вакацій і доброго відпочинку.

РЕДАКЦІЯ й АДМІНІСТРАЦІЯ

З НАШОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ЛАНКИ

Управа Союзу Українок Канади готуючись до зустрічі свого 50-ліття, яке припадає 1976 року заплянувала видання своєї історії за друге чверть століття. Для тієї цілі видала заклик до відділів, якого вміщуємо для уваги всього членства і читачів. **—Ред.**

ІСТОРІЯ ДРУГОГО ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ — першої української жіночої організації в Канаді — наближається з неймовірною швидкістю! За два роки завершимо півстоліття світлої історії визначних успіхів, здобутків та значення жіночої участи в кожній ділянці українського життя в Канаді.

Початкуючі роки організаційного буття Союзу — зріст відділів по громадах, уклад прац визначних діячок, розвій і збереження культурних цінностей — все це навіки записане в історії — „Чверть століття на громадській ниві" — ще до 25-літнього Ювілейного З'їзду, 1952 року, зготовила Наталка Когуська, бувша голова і секретарка Союзу, а сьогодні редакторка нашого журналу „Промінь".

Цього року мусимо всі приділити увагу справі написання історії другого чверть століття плідної праці Союзу. Приступаємо до діла так:

1. На цих місячних зборах відділ вибирає **Постійний Комітет,** до якого входить діюча голова. Завданням Комітету є, розглянути працю свого відділу, від 1952 року, зготовити належний звіт і подати все до Централі не пізніше **30-го квітня 1975 року!**

2. Це є справа, яку не можемо ні легковажити ні відкладати — КОМІТЕТ мусить братися до діла негайно —наша праця в останніх 25-ти роках значно поширилась і саме розшукування по різних звітах і записках забере чимало часу, а рік скоро промине.

3. ЗНІМКИ. Кожний відділ повинен подати найновішу знімку з членок, а також подати пару знімок з цікавих подій у відділі. Всі кошта за вироблення кліше оплачує відділ.

4. Звіти мусять бути стислі, не довгі. Подається тільки те, що було важливе у відділі. Можете взоруватись на звітах у „Чверть столітті . . ."

Просимо приділити цій справі належну увагу — виберіть Постійний Комітет і пишіть свою історію від року 1952!

За Централю Союзу Українок Канади
Стефанія Пауш — голова

П Р О Х А Н Н Я

Звертаємось до всіх наших відділів, до Провінційних Екзекутив, до учителів, до священиків, до поодиноких членок, у важливій справі з ділянки культури!

Ми відчуваємо болючий брак матеріялів для дитячих виступів на різні свята, а головно, на Свято Миколая. У багатьох місцевостях, наші рідні й недільні школи, наші СУМКівці, відбували це традиційне свято. Напевно, по відділах, по громадах, по всій Канаді, були в програмі точки відмінні, захоплюючі, інтересні.

Поділіться своїми, цього й минулорічними успіхами з усіма нами, а з такої взаємної обміни й ви теж скористаєте.

У нас на меті є видати ЗБІРНИК матеріялів на Миколаївське Свято ще перед осінню. Останні того рода збірники, що видав Союз, властиво, „Програма на Різдвяний Концерт" і „Нашим Найменшим", було ще в році 1956. Це були відповідні й корисні збірники, широко вживані. Вони вам й далі пригодяться — але в Централі склад вже на вичерпанні. Замість того, щоб ці речі перевидавати, ми вважаємо, що буде більш доцільно видати свіжі, новіші матеріяли. Нам треба —

1. **пісень і коляд для дітей** під нотами
2. інсценізації
3. діялогів
4. деклямацій
5. п'єс для дітей (легеньких, коротких, на 15 - 30 хвилин)
6. оригінальних, підхожих творів
7. інші речі (хороводи, вправи . . .)

Коли будете висилати нам матеріяли, подайте з тим своє ім'я і джерело звідки ви цей твір вибрали. Висилайте все прямо на адресу Централі Союзу Українок Канади:

Ukrainian Women's Association of Canada

11024 - 82 Street, A 25,
Edmonton, Alberta
T6G 0T2

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Анастасія Шемелюк — освітня рефер.

Релігійне виховання в школах і освіта

Цю доповідь виголосив прот. о. СЕРГІЙ КІЦЮК, голова Ради Української Школи на Учительській Конференції КУК і КЦУШР у Вінніпезі в днях 18 і 19 травня, 1974 року. **Редакція.**

„Все писання Богом надхнене і корисне до навчання, до докору до направи, до виховання в справедливости, щоб Божа людина була досконалою до всякого доброго діла готова". (2 Тим. 3:16-17)

У своїх настановах, які давав Ап. Павло Єфеському Єпископові Тимофієві в тяжкі часи морального і духовного упадку людей, подібного до наших часів, він звернув особливу увагу на вище згадану, яка на підставі життєвого досвіду, є єдиними засобами у виході з положення, для покращання стану і причиною упадку в разі нехтування нею. Правда, в сьогоднішні часи люди в захопленні сучасного модернізму про неї забувають, або часто під впливом атеїстичних філософій, не хочуть про неї чути й говорити. На це місце висувають нові погляди на життя, які часто й цілево відводять увагу від дійсности, і напрямку, який є правильним і конечним.

Один із сучасних психологів, відповідно до теперішнього стану людства подає такі думки: „Що символом надії і віри в кращу будучність людства є освіта . . . Що освіта провадить до оформлення кращого світу . . . Бо чи то спокою, чи то братерства в ньому, чи навіть персонально індивідуального щастя".

З цим ми можемо погодитись лише до певної міри, але не зовсім. Це правда, що люди самі надають форму-вигляд обличчя своєї будучности через соціяльну установу школу і в ній освіту, яка сьогодні відіграє головну ролю в оформленні людини й її будучности. Це є незаперечним фактом, що освіта, як фундаментальна основа виховання має величезний і рішаючий вплив на індивідуальне і соціяльне життя взагалі. Але також сумнівним є й те, куди, до якого кращого світу вона може довести, коли вона своїми цілями буде спрямована тільки на розвиток розуму і його маніпуляцій матеріялом, занедбавши духовне „я" індивідума, яке має вирішальний вплив і на інтелектуальний та фзичний стан людини, а на її дію і поступування особливо.

На жаль, в сьогоднішній час освіта зорганізована так, що зробила бистрішим і досконалішим розум, озброївши його ще й технічними засобами піднесла інтелект на вищий рівень, але в цей сам час залишила людину духово нерозвиненою та не піднесла на відповідний позем в неї її моральних принціпів, які могли б зробити її обосторонньо; інтелектуально і духово повновартісною, рівночасно представляючи собою повну вартість людського „я", яке було б здібне до рівноваги відносин у світі і творити так бажане всім добро. Такий стан і напрямок сьогоднішньої освіти створив прогалину, якою обезсилив людину не тільки бути здібною творити добро і приносити всім щастя, але й позбавив усіх здібностей її, боротись проти всякого зла і небезпеки, яка загрожує її особистому існуванні.

Переглядаючи уважно історію народів, в тому й нашого особливо, ми можемо ствердити таке, що блискучий розвиток культур і української особливо, був і наш нарід перемагав лише тоді, коли мораль нашого народу і дух нації були сильними і на високому рівні, зате у хвилинах нашого духовного занепаду ми програвали і розвиток культури припинявсь навіть тоді, коли перемога, рація і успіх, були передбачувані по нашій стороні. Такі випадки бачимо і в інших народів.

Як бачимо, відсутність духовного розвитку в народу та окремих людей, які складають його і є властиво одною із найголовніших проблем, яка спричиняє цей трагічний стан, що характеризує матеріялістичне суспільство і є головною причиною невідрадних суспільних проблем нашої ери.

Який же є спосіб, чи дорога для осягнення цієї рівноваги, що однаково потрібна для індивідума, нашого народу і цілого людства?

З вище наведеного, ми бачимо чого вимагає від нас життєвий досвід. А саме, ми мусимо звернути всю нашу увагу на духовну суть людини, повновартісної людини українця і в цьому напрямку бути переконаними самі та переконувати всіх. Виховувати людей вже з малку духовно з такою самою увагою і інтенсивністю, як виховуємо їх інтелектуально, щоб звернути їх орієнтацію в напрямку тривалих моральних вартостей, плекаючи в їх душах високоморальні принціпи життя, спрямовуючи їх на дорогу чесноти; в коротці кажучи, піднести духовний рівень теперішнього суспільства до рівня інтелектуального. І це можливо осягнути тільки через релігійно-християнську освіту. Сила християнської релігії і Св. Євангелії є незбагнено велика і всемогуча, так як Всемогучий й Незбагнений є її Основоположник, —

„Свят Господь Бог Всемогучий, що Він був, і що є, і що має прийти", — як стверджує Ап. Іван. (Апокал. 4:8).

Дехто доказував і доказує, що є вистачаючим людині тільки знати моральні закони, щоб вона була моральною, але життєвий досвід доказує, що таке твердження, є не тільки безпідставним, але й дуже небезпечним. Історія і життя вчить, що саме знання морального закону, не є спроможним зробити людину моральною. Віра в найвищий Авторитет, від якого цей моральний закон і моральний, порядок походять, віра в Премудрого Творця Закону Бога і в Об'явлення Його, що установили цей моральний закон є також необхідні і незаступимі чимсь іншим. Без віри, моральні поступування і життя втрачають всяку свою силу, характер і значення. Тільки: „Релігією є можливо осягнути гармонію волі індивідума з волею Вищого Єства, і тільки релігією може людина піднести себе понад зло і низкість".

Згідно з вище сказаним обов'язковим є сіяти в серцях дітей моральні і духовні вартости і принципи з цілею розвинути в них духовно-моральну особитість за правилами релігійно-морального закону, послідовно і систематично. І щоб виплекати це духовне „я", обов'язковою є до наших прагнень здорова, правдива і непохитна основа релігії, — релігії християнської.

Це означає, що ми маємо виховувати наших дітей, на високих Євангельських Істинах, застосовуючи Науку Христову як стимул, який побуджуватиме їх до всього кращого і скеровуватиме їх думки, їх спосіб мислення, поступування і їх ціле життя до добра. Тільки таким чином, — систематичною і інтенсивною працею, ми зможемо осягнути бажану ціль, та мати надію, що духовний рівень нашого суспільства зможемо піднести на належний ступінь і тим спричинимось до будови кращого суспільного стану нашого і світу взагалі.

В цьому випадку, роля Віри-Церкви є і мусить бути незаступима, бо вона включає в собі цю органічну єдність, автентичну форму високої Євангельської науки разом з гуманітарними вартостями українського історичного духа, властивого українському народові, що творить фундамент, на якому повстала українська християнська культура, яка ввела його у всесвітню історію й яка втримала його до сьогоднішніх часів.

Самозрозумілим є, що в релігійному вихованні молодого покоління згідно з вище згаданими приципами, відповідальні за це відповідні установи. І головою з них, яка несе відповідальність за систематичне релігійне виховання і навчання є Недільна Школа, але від цієї відповідальности не може і немає права виключуватись і Українська Школа, яка є покликана потребою часу до виховання повновартісної людини українця, яка за всяку ціну повинна зберігати і плекати повноту його гідности.

Щоб запобігти дальшому продовжуванні загрози зла нашим дітям і суспільстві, Українські Школи, обов'язково повинні мати, в порозумінні з церковними проводами, навчання релігії у своїй програмі. Тематика навчального матеріялу в Українських Школах повинна в собі сполучувати в основному дві ділянки, національну і релігійну, обов'язково, які витворювали б національно релігійний дух, який повинен бути існовною базою виховання повновартісної людини українця. Обидві ці школи, як Недільна так Українська, повинні повністю заповнити цю програму, яка витворена духом матеріялістичних ідеологій в освітніх інституцях, які вилишають духовну ділянку в дитячому житті.

Злегковажити цю справу, чи вилишити з уваги ми не можемо і не маємо на це морального права. Це є головна потреба сьогоднішнього часу, яка вже підсказана і досвідом життя, який приніс нам, як наслідок нашої неуваги, чи дезорієнтації в сучасному модернізмі, — „нерозуміння поколінь". І корінь зла цього феномену, не можемо шукати деінде, як тільки у цій прогалині, яка створена секуляризаційним принципом, — залишенням духовної ділянки у освітньо-виховній системі нашого часу.

Необхідність релігійно-духовного виховання наших поколінь підсказує нам не тільки життєвий, часто може і гіркий досвід, але й сама натура повноти людини, — душі і тіла, які потребують однакового розвитку для зрілого і повновартісного я-людини.

Освіта, тільки тоді принесе корисні наслідки для добра індивідума, народу і людства, коли вона охоплюватиме у вихованні поколінь, все те, що дає можливість основного і повного розвитку людини.

Прот. С. Кіцюк

У четвертi роковини смерти мого мужа, бл. п. Корнила Редкевича з жалем і смутком згадую той жалібний день 8 липня 1970 року і в світлу пам'ять Покійного замість китиці запашних троянд на могилу ,складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина К. Редкевич, Монтреал.

Маркус Ван Стін

Українець з Канади: визначний релігійний маляр наших часів

Один з найуспішніших малярів сучасників в Канаді, Василь (Вілліям) Курелек, народився в 1927 р. в шалас в Алберті около 160 миль на північний захід від Едмонтону. Його батько, Дмитро Курелек, виїхав зі свойого родинного села Борівці чотири роки раніше, маючи 18 літ, щоб поселитися на канадському заході, де вже так багато його випередило. Його приїзд до Канади спонзорував приятель його батька Василь Гуцуляк. Дмитро одружився зі старшою дочкою Гуцуляка Марією.

Син Курелеків, Василь був великим розчаруванням для його батьків. Вправді він совісно виконував всі призначен йому роботи в господарстві, але справді цікавився він тільки рисунками і малюнками. Це дивувало і дразнило його батька. Василева вдача однак не була така, щоб вмисне протиставитися своїм батькам. Це було радше це, що він сам відчуває, призначене йому згори бути вибраним інструментом, щоб увіковічнити та закріпити на все здобутки його батьків, а через них піонерську працю сотоk тисяч витривалих українців, які так багато причинилися до створення Західньої Канади.

Малюнки Василя дуже докладні до найменших дрібниць — у них зображені його батьки і сусіди при праці та дома. Він закріпив для очей усього світу цю дику країну, яку вони уласкавили, і доми, в яких проживали, та труднощі і клопоти, які перетривали і перебороли. Крім таких природніх допустів, як посуха і град, Курелеки ще пережили свої окремі — вогонь знищив їх перший дім. Потім одного року налетіла сарана на їхні лани майже зрілої пшениці та одного дня перекреслила працю цілого віку.

Пригноблені неповодженням в Алберті, родина Курелеків переїхала на нову фарму — до Манітоби в місцевості Стонвалл. Через майже два роки вони живилися грибами, зібраними в лісі та раками, зловленими в болотняних ставках. Василь і його брат Іван ходили до школи у Стонвал, а згодом у Вінніпезі, коли вже нарешті настали благословенні часи і для їхнього батька. Під час другої світової війни збільшилися ціни на земні плоди і тоді то Василь вже мав змогу піти на Манітобський університет, де осягнув свій бакалавреат із загальних наук в 1949 році.

Навчання

У тому саме часі жага малювати полонила його зовсім. Відкинув він настирливі домагання батька йти студіювати якісь приличні науки, щоб бути чи учителем чи лкарем; рішився йти до Онтарійського Коледжу для мистецтва. Василь працював при вирубі дерева, щоб мати гроші на оплату, а пізніше працював де вдалося і як попало, щоб оплатити навчання у мистецьких школах Мексіко й Англії.

Курелек має свій власний стиль малювання зовсім іншим від стилів відомих тепер мистців. Його підхід також інший. Мистецтво для нього зовсім не вистачальне. Це він висловив так: „Спасти свою душу, щоб помогти іншому спастися це безперечно важливіше, як тільки творити мистецтво для мистецтва".

Це сильне релігійне переконання проникає увесь мистецький дорібок Курелека, видно його навіть у тих творах, що не мають релігійної тематики. У краєвидах, де, наприклад, інші мистці стараються відтворити атмосферу спокою і зрівноваження, Курелек додає якусь нотку страху, чим нагадує Ван Ґоґа чи Боша. Він наче б то остерігає нас, щоб ми старалися ви-

лікувати духову хворість наших часів, бо інакше ми пропавші. Зло, яке він відчуває, лежить у нашій охоті до наживи, в нашому обожнюванні технології та в нашій погоні за змисловим вдоволенням замість за вічними правдами. В одній картині, під назвою **„Ось людина без Бога",** Курелек показує як людський рід відпихає Бога набік, а на його місце встановляє механічне страховище.

Не зважаючи на те, що Курелек зовсім нехтував мистецькою модою, вже його перша виставка в Ґалерії Айзака, в Торонті була успішна. Потім музей Модерного Мистецтва з Нью Йорку закупив полотно під назвою **„Градова буря в Альберті".** Національна Ґалерея, прем'єр Пірсон та інші провідні ґалереї Канади заукповували Курелекові образи. Музей Модерного Мистецтва заплатив за перший образ 200 дол. Сьогодні Курелек може дістати дві тисячі або й більше за малюнок: він продає усе, що тільки вміє намалювати.

Курелек живе в Торонті, має дружину і четверо дітей. Кілька років тому батько задумав вже відпочивати, але швидко переконався, що не може бездільно жити. Купив собі фарму недалеко Стоней Крік, Онтаріо і там собі помалу працює, розводить виноград та втішається краєвидом, що нагадує йому Україну. Та він все ще похитує головою над картинами свойого сина і дуже вдоволений, коли може показати якісь помилки у дрібничках фармерського життя. „Коли б ти був кращим фармером" — каже він своєму синові — „ти б міг бути кращим малярем". „К.С."

С. Гординський

ЯРОСЛАВНА

Рано, рано Ярославна плаче,
У Путивлі сльози лле гарячі:
— Де ти, князю? Де ти? Озовись!
В мене серце сповнене журбою, —
Може ти де впав серед бою
І на травах у крові лежиш?

— Вітре, вітре! Пощо ти так віеш,
Пощо стріли половецькі злії
Так на воїв ладиних несеш,
Чи ж не маєш ти куди літати
Попід хмари й кораблі гойдати
Серед моря синього безмеж?

— Світле сонце, тепле всім і миле!
Пощо ти проміння вогнекриле
Сиплеш так на ладині полки?
Пощо ти їм додаєш ще муки,
Спрагою їм постягало луки,
Тугою заткало сайдаки? —

Князь коня затримав серед бою,
Обтирає піт з чола рукою:
Щось здалека гомоном гуде;
Над кривавим берегом Каяли
Мов невидні птиці заячали:
— Де ти, князю, де?

Чує, чує князь на хвилях вітру:
Омочу в Каялі свій рукав... —
І на боєвищі, серед крови,
Він нехмурив темнолукі брови,
У стременах став.

Рано, рано Ярославна плаче,
У Путивлі сльози лле гарячі,
Аж на вітрі, чує, щось бринить:
Наче голос лине з небокраю, —
Чи то трави так на вітрі грають?
Чи то листя так шумить?

Лине голос, мов луна загірна:
— Ярославно, ти дружино вірна!
Не тужи так, перел-сліз не лий, —
Сльози ті, немов ворожі стріли,
Ятрять рани на мойому тілі,
Аж стікає панцир золотий.

— Не шукай для мене оборонця,
Не благай даремно вітру, сонця, —
Проти мене вже спряглося все:
Сонце згасло, вітер пилюгою
Засипає очі і на воїв
Хижі стріли хмарою несе.

Чуеш ти: іде луна землею,
Стугонять поля: то я з своєю
Долею злощасною борюсь.
І докіль в бою не переможу
Тую силу люту, зловорожу,
Не чекай, не повернусь... —

Ярославна мовкне. Сохнуть сльози.
Лиш очима водить по дорозі,
На схід сонця, аж за обрій, ген.
Заникає клик. Все тихше, тихше,
Тільки вітер травами колише, —
Може все причулося лишень?

У ГОСТЯХ В УЛЮБЛЕНОЇ СПІВАЧКИ

Мені дуже подобаються наші уславлені оперні співачки Бела Руденко та Євгенія Мірошниченко. Ці талановиті артистки — справжні діяманти, перлини у короні українського вокалу. І Белу і Євгенію я слухаю з великим задоволенням і насолодою. Та у порівнянні з дещо академічною манерою Руденко віддаю перевагу полум'яно-емоційній Мірошниченко. Євгенія співає серцем, і стільки глибокої людяності, чистої щирості нашої української душі в її голосі, що просто неможливо лишитися байдужою до її співу.

Довідавшись що моя улюблениця цієї осені збирається виїхати на гастролі до Канади, я вирішила своїми почуттями і думками, своєю симпатією до видатної акторки поділитися з читачками журналу „Промінь". Це була й нагода особисто познайомитися з Євгенією Мірошниченко, яку я доти бачила й чула тільки на сцені.

Артистка живе неподалік Київського театру опери та балету імені Т. Г. Шевченка у новому багатоповерховому будинку.

Двері квартири Мірошниченко відчинила її сестра Зоя Семенівна, як я пізніше дізналася танцюристка балету на льоду.

— Вам доведеться трохи зачекати. Євгенія подзвонила, що ненадовго затримається у невідкладній справі, — сказала вона, запрошуючи мене до вітальні.

Як і в кожної артистики, на стінах помешкання — афіші, фотопортрети, картини. Тут багато подарунків від шанувальників. На стелажах книжки: Шевченко, Франко, Леся Українка, Сергій Єсенін, Конан-Дойль, Станіславський...

Зоя частує мене кавою і розповідає:

— Я молодша за Євгенію на п'ять років. Забіякою вона в нас була. Не дівчина — шибеник, завжди задиралася з хлопцями. Та й товаришувала вперевагу із ними. Наше з сестрою дитинство було голодне й холодне, це й зрозуміло: війна! Батько, що працював у нас на селі шофером, з першого дня війни пішов на фронт, мама з нами трьома лишилася. Важко було.. Прибіжить з роботи, а їсти нема чого дати. От і плаче, дивлячись на нас.

Якось пам'ятаю, заявляє наша Євгенія: „Їду в ремісниче училище!". Мати сполошилася: „Куди тобі, мала ще!".

Але треба знати Євгенію, її наполегливу, вперту вдачу. Хіба ж відступиться?

Незважаючи на те, що віком не вийшла, влаштувалася — таки в те училище. І там, де вчилася слюсарювати, записалася в аматорський мистецький гурток. Звідти й почався її широкий шлях співачки.

Євгенія вчилася в ремісничому училищі на слюсаря-складальника електроапаратури, а вечорами брала участь у хорі. Найбільше любила українські народні пісні.

Їй тільки-но минуло п'ятнадцять років, як у складі Харківського ансамблю трудових резервів потрапила на кін професійного театру. Виконувала тоді „Вечірню пісню" К. Стеценка й славнозвісну „Гандзю".

Невдовзі цей ансамбль запросили виступити й у святковому концерті на сцені київської опери.

Євгенія вже на той час співала так, що директор столичної консерваторії одразу ж по цьому зібрав відомих фахівців і запропонував моїй сестрі проспівати перед ними свій репертуар. Вона й не знала, що її слухали народні артисти Зоя Гайдай та Іван Паторжинський і що це були спеціяльно для неї влаштовані іспити до консерваторії...

Аж ось і сама господиня. Мила, проста, без будь-якої манірності, така не схожа на ту, яку я звикла бачити на сцені.

— Вибачте за запізнення. Через п'ять годин вирушаю до Праги, на весняний фестиваль мистецтв, а тут іще стільки клопоту в Києві, — зітхає Євгенія.

Справді, нашу розмову весь час переривали. Актрисі телефонували з Держконцерту, пропонували нові гастрольні поїздки, з нею погоджували дати її наступних виступів адміністратори кількох оперних театрів і концертових залів країни.

В інтервалах між цими дзвінками Євгенія Семенівна задовольняла мою цікавість.

— Чому Ви стали акторкою? — спитала я в неї.

— Моє голодне дитинство було далеке від сцени, — сказала Мірошниченко. — Пригадую, втім, що зовсім малою дівчинкою часто міряла довгі мамині сукні, дивилась у люстро, наспівувала, і десь підсвідомо вже тоді жевріла в мені думка колись стати артисткою...

Гарно співала замолоду моя мати, а прабаба вважалася найкращою співачкою на селі, була солісткою на кліросі.

В тому, що я стала актрисою, є і велика

заслуга батька. Був він веселої вдачі, все співало в його руках. Шкода, що йому не судилося побачити мене на професійній сцені, — на фронті він був танкістом, його тяжко поранило в бою з фашистами, і батько помер.

А те головне що спонукало мене змінити вже набуту, цілком непогану професію, — це рідна невмируща народна пісня, широка, як наші степи, чарівна, як мальовнича природа України.

— Я слухала Вас, Євгеніє Семенівно, у виставах „Травіята", „Севільський цирульник", „Манон", чула, як Ви співали в моноопері „Ніжність". Як Вам вдається бути завжди іншою, створювати такі різні образи?

— Вважаю, що в актора є в запасі мільйони можливостей, щоб яскраво відтворити психологічну й емоційну напругу. Взагалі переконана, ці можливості невичерпні, проте сказати конкретно, від чого я відштовхуюсь, не можу. Не можу, бо щоразу це відбувається в мені якось по-новому. І щоразу, скажу не хизуючись, незадоволеність огортає мене потому. Оскільки краєм ока бачу, що у виставі не всі можливості використала повністю. Адже мусиш покидати сцену без „заощадження" на день наступний. Бо далі все одно можливість імпровізувати повернеться наново, таке вже наше покликання. Коли хочеш створити щось путнє, доводиться спустошувати себе в ім'я театру, щоб потім знову наповнитись для цього спустошення. Доки цей „механізм" не зраджуватиме — доти можеш тішитися надією, що ти артист.

—Я бачила на лібретто моноопери „Ніжність" присвяту — „Євгенії Мірошниченко".

— Так цей твір молодий український композитор Віталій Губаренко написав для мене. Ще тісніша творча дружба зв'язує мене з Кос-Анатольським, який взагалі багато пише для колоратурного сопрано.

— Хто ще із сучасних українських композиторів близький Вам по духу?

— Георгій Майборода... Мені до серця його „Милана". Здається, в ній музики вистачило б на дві опери.

— Євгеніє Семенівно! Нині Ви співачка з великим досвідом народна артистка СРСР, лавреат Державної премії імені Т. Г. Шевченка. Чи не час би вже Вам мати своїх учениць?

— До цього я ставлюся, може, й занадто серйозно. Виховання молодих талантів вимагає щоденної копіткої роботи з ними. Поки я сама співаю на сцені й багато їжджу по всіх усюдах, я, як мені здається, не повинна цим займатися, бо звикла повністю віддаватися тому, що роблю.

— А як проводите Ви своє дозвілля?

Саме на цю пору до вітальні вбіг син Мірошниченко — десятирічний школяр Олег.

— Оце й з'явилося , моє дозвілля", — тепла материнська усмішка осяяла обличчя артистки. — Виховання обох моїх „київських князів" — Олега та Ігоря — поглинає весь вільний час, якого, щоправда, мені постійно бракує. На жаль, ми мало буваємо разом, а я так люблю дивитися, як мої хлопчики захоплено грають у футбол, гокей! Гокеїсти вони завзяті. Наказали мені обов'язково привезти їм канадські ключки.

— Що б Ви хотіли, Євгеніє Семенівно, передати своїм майбутнім слухачам у Канаді?

— Я дуже рада, що матиму змогу побувати ще раз у цій країні, знову відвідати ті міста, де вже була 1967 року. Їду туди з відкритим серцем, з любов'ю до канадців українського похо-

Леся Івасюк

Український Тиждень — Експо '74 — Спокен, Вашінґтон

На широкій площі, на березі ріки Спокен в місті Спокен, Вашінґтон, уміло й мальовничо розложені різні державні павільони, вистави, експонати, сцени, театри, які звичайно на світових виставах знаходяться. Українці брали чільну участь в частині світової вистави: „Фолк-Лайф Фестивал". На окремій площі відповідно побудовані кіоски, виставки і сцени для ужитку різних етнічних ґруп Америки і Канади. Сюди урядовці Експо '74 спровадили знавців і мистців етнічних груп, щоб вони представили відвідувачам світової вистави автентичні інформації про їхню культурну спадщину й продемонстрували деякі ділянки свого культурного мистецтва. Відділ „Фолк Лайф Фестивал" є безкоштовним для учасників вистави — тут відвідувачі можуть обзнайомлюватися й освідомлятися про народне мистецтво різних національностей й також можуть безпосередньо взяти участь в тих ділянках, що їх цікавлять.

Український Тиждень на Світовій Виставі відбувся 6 до 12 травня 1974. Українцям призначено 9 гарних чепурних кіосків, де вони провадили інформативні сесії й належні демонстрації:

1. Писання Писанок: Наталка Фарина (Едмонтон), Марія, Богдан і Олена Кіндрачук (Ванкувер). До цього кіоску загощали жінки, чоловіки і діти і виявили глибоке зацікавлення відносно писання писанок. Багато з них задержуалися там довший час, щоб докінчити писати писанку.

2. Керамічні вироби і гончарство: Цим кіоском провадила Ольга Манастирська з Едмону.

3. Про різні українські стіби і деталі українського строю навчали Ольга Семчук і Мирослава Гладун з Едмонтону та Ліда Демусь з Спокену.

4. Ткацтво: Виконувала на кроснах і варстаті Савеля Кембел (з дому Лисак) з Полсбо, Вашінґтону.

5. Куховарство: Демонстрували і приготовляли Люба Кут-Шевчук і К. Дем'ян з Ванкуверу і Розалія Фарина та Леся Івасюк з Едмонтону. Виготовлено друковані приписи. Вистава печива дуже цікавила глядачів.

6. Оправлення Книжок: Демонстрації проводив А. Сохацький (Ванкувер).

7. Виріб Цимбалів: Цю працю провадили п-во Палагнюки з Спрінґфілду, Орегон.

Через цілий тиждень на відкритій сцені танцювальна група „ЧЕРЕМШИНА" з Ванкуверу з дрібною оркестрою попписувалися з великим успіхом. Директор цієї групи, Іван Камінський, перед кожним виступом у стислій формі передавав інформації про українців, про минуле України, про сучасну Україну й про українське танцювальне мистецтво. До програми включився також дівочий співацький ансамбль „Волошки" також з Ванкуверу.

Українці також мали нагоду і приємність показати докладно свої звичаї й традиції відносно ювілейних святкувань. Один із директорів Експо '74, п. Михайло Коблюк, гостив у себе своїх родичів, п-во Г. Коблюків з Крестон, Б.К., які в тому тижні святкували 50-ий ювілей свойого подружжя. Несподівано для ювілятів, мистці-українці влаштували на честь п-ва Коблюків повне ювілейне прийняття включно зі короваєм, українськими стравами, співом, музикою і танцями.

Безумовно, що українські знавці-мистці й мистецькі групи, які взяли участь в „Українському Тижні" на ЕКСПО '74 зробили колосально позитивну працю. Щоб віддячитися їм, українці міста Спокен, зорганізовані в Українсько-Американському Клюбі, улаштували прийняття в їх честь в домі п. Івана Войтечки в суботу, 11 травня. Голова Клюбу Анатоль Демусь відкрив прийняття привітальною промовою в українській мові, а пані Т. Бишоп сказала привітальне слово англійською мовою. Далі продовжувалася весела зустріч; бенкетом і співами до пізної ночі, що назавжди залишиться милим споминоом для всіх гостей з-поза Спокену, в імені яких сердечну подяку мешканцям

дження, з глибокою вдячністю їм за те, що прагнуть зберегти українську культуру. Якщо я своїм візитом навію їм спогади привезу дихання рідної землі, це й буде те, задля чого я їду до Канади.

**
*

Я вийшла на вулицю. Вийшла із серцем, сповненим найщирішої приязні до співачки Євгенії Мірошниченко. Я пізнала ще один бік її життя і, пізнавши, полюбила артистку ще більше.

Стефанія Наливайко

З ВИСТАВИ ЕКСПО 1974 У СПОКЕЙН, ВАШІНҐ. Зліва направо: Мирослава Гладун, Ольга Семчук, Ольга Манастирська, Леся Івасюк, Розалія Фарина, Наталка Фарина — всі з Едмонтону.

Спокен висловив адв. Іван Камінський з Ванкуверу.

**
*

Промова голови філії Українсько-Американського Клюбу у Спокен п. Анатоля Демуся:

Дозвольте мені в імени нашої філії Українсько-Американського Клюбу у Спокен привітати вас і висловити вам нашу найщирішу подяку і глибоке признання за ваш величезний труд і самопосвяту у влаштуванні „Українського Тижня" в програмі Національних Фестивалів ЕКСПО-74 і виконанні його програми.

Висловлюємо також нашу щиру подяку представникам відділу ЕКСПО - 74 національних фестивалів за їхній вклад праці і зацікавлення у влаштуванні Українського Тижня.

Ваша наполеглива праця у підготовці й виконанні такої різнородної програми в демонстрації нашого фолкльору — це велика гордість для всі нас, українців і наших приятелів. хто лише мав нагоду бути присутнім і спостерігати вашу фахово підготовлену мистецьку програму.

Багато між вами молодих людей — виконавців програми Українського Тижня що наша молодь на чужині йде слідами своїх батьків, є свідома свого національного українського походження і переймає у свої руки наш національнальний прапор у ширенні правди про наш народ і його аспірації за свої національні права — бути вільним в колі вільних народів світу.

Великий моральний успіх Українського Тижня — це ваша заслуга. Вона тимбільша, що вам доводилося переборювати великі простори, щоб прибути сюди, а це, безумовно, далеко важча і складніша проблема чим коли б такий тиждень був організований на місці. На жаль, наша українська маленька громада у Спокен не в силі була б виконати такої програми.

Достойні й дорогі Гості! За ваш збірний великий успіх нашого тижня на ЕКСПО-74, за ваш труд і самопосвяту та за чудове виконання всіх точок програми в імені нашої громади у Спокен складаю вам якнайщиріше спасибі. Одночасно підношу тост за здоров'я вас усіх — керівників і виконавців. Дай Вам Боже здоров'я і хай Всевишній наділяє вас ідейним запалом у пропагуванні нашої культури і нашого чудового народнього побуту. Бажаємо вам завжди великих успіхів у праці для добра нашої нашої нескореної нації! На многі літа!

ДЕСЯТЬ ЛЕҐЕНД

Нова книжечка Ніни Мудрик-Мриц

Ім'я Ніни Мудрик-Мриц — не нове в дорібку останніх десятиліть нашої літератури поза межами батьківщини. Не нове це ім'я й у ділянці мистецтва, куди наша молода письменниця ввійшла та де поволі закріпила своє місце талановитого ілюстратора дитячих книжечок і журналів. Найцікавіші ж у Ніни Мудрик-Мриц ті видання, яких вона і автор, й ілюстратор в одній особі, — наша література у вільному світі має мабуть ще тільки одного подібного автора й мистця: Едварда Козака-Ека.

Ніна Мудрик-Мриц виростала в обох ділянках, — літературі й ілюстрації, — поволі й автор цих рядків мав приємну змогу слідкувати за цим двокрильним ростом. Перші ілюстрації у Пласт. журналику „Готуйсь!", ілюстрації до книжечки „Намистечко" (1955) і поштові карточки, були, як і перші поезії Ніни, обережні й непевні, — чисто нагадували перші кроки дитини, що хитається і потребує дружньої та сильної руки. Але з кожним роком і кроком хід нашої письменниці-ілюстраторки пішов угору. Вона вже не тільки зважувалася давати мистецьку шату своїм власним дитячим творам (після „Намистечка" прийшли „Світанки й сумерки" 1958), але й виданням своєї подруги з Пласту й такої ж дитячої письменниці, як вона, — Лесі Храпливої. Останній Ніна Мудрик-Мриц зілюструвала та дала обгортку до книжок „Іскри" (1955) та, чергою, „Забавки Мартусі" (1960) і „Ростикова казка" (1962). У роках між 1958 і 1965 материнські обов'язки сповільнили були працю пером та кистю Ніни, але від 1965 ми вже бачимо її у повному розмаху, до того ж змужнілу власним досвідом з синками і в рисунку і, як зараз побачимо, в літературних спробах: Мабуть для своїх малят написала і розрисувала Ніна книжечки „По ягідки" і „Пригоди чорної киці" (обі з 1965 року), після яких прийшли ще „Пригоди горішка" (1970) і „Вогник" (1971), повні теплого материнського серця і теплої такої ж руки, — та врешті, збірка „Леґенди" з 1973 року.

Уже з зовнішнього вигляду „Леґенди" (Торонто-Едмонтон, 1973, Об'єднання Українських Письменників у Канаді „Слово", 32 сторінки, ілюстрації та обгортка авторки мають щось з типової для Ніни Мудрик-Мриц ніжности. Синя стилізована квітка й добрий напис на обгортці перекликаються вдатно з синім друком книжки, в якій 10 коротких леґенд та 12 до них ілюстрацій. Назви леґенд починаються всі зі слова „Леґенда" і далі йде окреслення про зміст творів, отже „Леґенда про Ломикамінь", „Леґенда про творчу тугу", про пісню, про вітраж, про іграшки, про сад, про волю, про двері, про дороги і про спадщину. Ілюстрації теж типові для Ніни, але тепер уже осмислені, тонким і вишуканим рисунком, з вдатним, ножицями різаним, тлом чи рамцями — великі, такі типові для Ніни, очі постатей дивляться глибоко мудро, філософічно-спокійно, наче очі ікон. Маємо враження, що це вже Ніна виходить в рисунку на верхів'я, бо свій власний стиль у ньому проявляла вона давно і втримала його оригінальним і досі.

Що ж до змісту леґенд, то справді стаємо перед проблему: Де і коли змогла Ніна Мудрик-Мриц знайти такий глибинний і такий символічний стиль для цих своїх писань? Адже обі згадані прикмети стилю — це й те, чим справжня леґенда повинна визначатись і що робить її іншою від усіх інших форм письменницької творчости. В цьому й суть, що замало написати під заголовком короткого чи довшого твору „леґенда", як замало ввести в такі ж твори постатті Христа, Пречистої чи інших святих. Зміст, стиль і форма повинні в леґенді творити збиту-згущену суть, як блиск, твердь та гранчастість творять суть самоцвіту, — і ми з повною відповідальністю стверджуємо, що все тільки-що сказане можемо знайти та ще більш відчути в коротких леґендах нашої авторки. Мова їх така вишукувана, що читати їх можна тільки поволі, але й така грайлива та матово-тепла, як хрустальний потік увечорі чи зразок перлин під світлом кімнатної лямпи на столі. Леґенди Ніни сумні тільки з першого погляду: Вони поважні, як церковні книги, але теж промовляють своїм символічним, аж містичним, змістом до самої суті серця. І тоді чуєте: Це не звичайна собі книжка. Це таки література. Це таки драми і проблеми небуденної глибини розв'язуються в зустрічах та розмовах двох осіб, з яких одна Учитель, бо Бог, і друга — юнак, як ми, що маємо чого вчитись. Прочитавши книжку, відкладаємо її з тим почуванням, з яким скидаємо з пальця дорогоцінний перстень, коли йдемо до звичайної роботи: Шкодуємо, що не всилі ми мати його постійно й зі свідомістю, що це таки вартість.

Ґратулюємо Ніні Мудрик-Мриц. За цей черговий крок вгору в її змаганні з твердістю

Ольга Заставна

ЛОЗІВКА

З недрукованих матеріялів про Збаражчину

Україна. Село. Для багатьох молодших, народжених у Канаді цікаво знати, як виглядало село в минулому й як воно виглядає тепер. Авторка подає вірно про своє село в Західній Україні, що поміщуємо за її дозволом. — **Ред.**

(Короткий нарис села до 1970 року)

Коли візьмемо село Лозівку з точки погляду пересічної людини, то можна зауважити, що на загал це село належало до непересічних сіл Збаражчини і було досить свідоме своїм культурно - громадським життям. Чому ставимо його в непересічні ряди сіл? А це тому, що в селі був збудований гарний памятник із каменя; погруддя Т. Шевченка, що можна зауважити, було рідкістю в Західній Україні серед густої сітки селищ. Вже на початку тридцятьох років, культурне обличчя Лозівки виявилось в сильному національному аспекті і культурна праця процвітала навколо читальні „Просвіти" в приміщенню Народнього Дому, який був збудований українським громадянством села.

В своїому природньому вигляді, Лозівка була також чарівною частиною як й інші села Західньої України; з соломяними стріхами, вербами вздовж маленької річки та зеленими садами а особливо і джерельною водою, яка випливала природно з кількох джерел і вливалась до маленької річки Вальчак. Маючи такі природні можливості, родини які мешкали поблизу цих джерельних криниць, користувались водою до пиття і загального ужитку в домах. Особливо треба згадати часи, коли приходилось прати білля то жінки обов'язково ішли до криниць і тоді праники лунали майже на ціле село. Звичайно дальше віддалені господарства мали свої власні криниці (колодязі) чи помпи, з яких черпали здорову воду для щоденного ужитку. В селі була школа лише чотириклясова як звичайно по інших селах, а це тому, що Польща не дбала щоби освітно піднести українське село на вищий рівень освіти. Церкви в селі не було бо в сусідньому селі Гущанках була досить велика церква і віддаль Гущанок був не цілих два кілометри так, що Лозівка була майже в такій близькій віддалі, що для села не було потрібно будувати окремої духової святині. Проте в селі Лозівці був досить гарний римо - католицький (польський) костел, хотяй в селі не було поляків за виїмком двох родин, то цим костелом користувались поляки із інших сіл, в яких польських родин було багато більше, але за це вони там не мали своєї релігійної опіки і приїжджали всі до Лозівки. Як це так сталося що в Лозівці був побудований римо - католицький костел, де майже не було поляків, авторці цього нарису не відомо. Перебула Лозівка також страхіття польської пацифікації, під час якої польське військо цілком знищило кам'ятний пам'ятник нашого великого поета Т. Шевченка. Військо побило цей пам'ятник на дрібні куски. По другій світовій війні цей пам'ятник Шевченка було відновлено при великому здвизі народу і він стоїть в селі серед розкішної зелені дерев. Рівночасно в селі була сільська кооператива, яка входила в систему української кооперації Ревізийного Союзу Українських Кооператив. Була також і молочарня, яка належала до кооперативної системи Маслосоюзу з централею у Львові.

Друга світова війна цілком змінила вигляд села. Село начисляє 101 хатів з цього 34 вже нових побудованих в 60-тих роках. Перший прихід Совєтської влади показав для села цю всю політичну і економічну зміну, в якій нічого доброго не можна було сподіватись. Радянська адміністрація не вспіла ще закріпитись твердо, бо вибух війни між СССР і Німеччиною мав свої непередбачені народом наслідки. Німецька окупація грабувала село із останнього зерна різними „контиґентами" а в додатку забирала також робочу силу до Німеччини.

Другий прихід Совєтської влади на початках мав свої репресійні наслідки і з села було вивезено на Сибір три родині а саме: Вибодовських, Слободянів, і Дуткевичів. На початках перших років нової Совєтської влади село було стероризоване; загинуло кількох молодих хлопців, які були в підпільному русі ОУН, багато було забрано на війну, з якої кількох чоловіків не вернулось і пропали без вісті. Економічні зміни колгоспної системи також прийшли на чергу в селі Лозівці. Побудовано нові обширні колгоспні будинки за модерним стилем на „ланах" колишнього фільварку. Побудовано: стайні, свинарні, курники, вівчарні як також і кер-

---

слова і твердістю лінії. Книжка „Леґенди", яку вона подарувала нам, закрпила її в ділянці української леґенди поруч таких імен, як Катря Гриневичева („По дорозі в Сихем") чи Наталена Королева („Леґенди старокиївські" та інші). В тій царині перед нашою авторкою — широке поле.

Анатоль Курдидик

ниці для потреби колгоспу. Побудовано також і гарний будинок для адміністрації колгоспу і Сільради. На колгоспному дворі вибудовано також нову модерну молочарню. Економічний розвиток, який був підкошений другою світовою війною, почав помалу відновлятись і коли візьмемо сьогодні час чверть століття по закінченню другої світової війни, то економічне піднесення сільського господарства, також й в Лозівці, починає набирати позитивних форм. Систему побільшення колгоспів, яка увійшла загально в нові форми розвитку економіки СССР, принесла в загальному, як на теперішні кроки економічного розвитку, можливо кращі вигляди для села. Між іншим об'єднано три села а саме: Лозівку, Ободівку і Гущанки в один колгосп а іншими словами в одну економічну одиницю із одним адміністративним колгоспним проводом, який знаходиться тепер в Лозівці, на колгоспному дворі. Колгосп розвився в більший економічний пункт, який нараховує поверх п'ятьсот дійних корів й велику скількість свиней і овець та домашньої птиці, яку треба числити в тисячних цифрах.

Позникали сільські стріхи села, які замінено бляхою та дахівкою. Побудовано багато нових хат із каменя, який знаходиться в цій місцевості і сільська адміністрація тепер розпоряджає цим і продає кому потрібно на будову хати в стосових формах рахунку (стоси). Заведено в селі електрофікацію і в кожній хаті люди користуються електрикою. Селяни будують також хати із цегли, за якою треба їхати до Підволочиськ або Нового Села, де її там виробляють. За дахівкою знова треба їхати до Кремянця. Сьогодні новий розвиток і механізація уможливили швидкий комунікаційний розвиток і віддаль вже не грає великої ролі, бо колгоспні вантажні грузовики привозять всякий будівельний матеріял для потреби села.

Колгосп рівночасно має свою механізовану сільсько - господарську машинерію як: трактори, сівалки, косарки, комбайни і т. п. для обробки колгоспних ланів. Коли колгоспні жнива закінчені а в сусідних колгоспах ще ні, то з Лозівки їдуть помагати із жнивом в сусідні колгоспи Добромирки чи Клибанівки. Головні агрикультурні рослини, які вирощує Лозівський колгосп це пшениця і цукровий буряк. Жито — в меншій скількості як також ряд інших збіжевих культур. Колгосп в Лозівці також має велику колгоспну пасіку, з великим садом, в якій затруднено аж трьох пасічників. Молодий колгоспний сад, який площею є досить великий, був виплеканий вже за часів Совєтської влади. На загородах, де колись брали люди глину для ліплення чи мазання хат, ці всі ями вже зрівняно і засаджено деревиною. Рівночасно і на присадибних ділянках селяни засадили багато овочевих дерев і за кількарічний період часу деякі присадибні господарства мають свої гарні молоді сади. Недавно сталось таке, що під час топлення снігів і весняних дощів, які спричинили повені в різних частинах Західної України, річка Вальчак також мала свої катастрофальні наслідки. Води цієї маленької річки виляли з берегів, при цьому в селі Гущанках, в якому із давних літ все гуркотів невеличкий водяний млин, води Вальчаку забрали його в свої обійми. Зараз в селі Ободівці є паровий млин і селяни їдуть туди (як хто має збіжжя) молоти муку.

Муку купують також в селі в кооперативі, як це називають в „продуктовій". Зараз в Лозівці є кооператива, перебудована в більшому маштабі в цьому самому місці, де містилась перед війною. В продуктовій є ріжні продукти харчових виробів а навіть і хліб, який доставляють із пекарні з села Терпилівки.

Між іншим продуктова має заморожувачі та холодільні, щоби харчові продукти скоро не псувалися. Також в Лозівці є друга кооператива Сільмаг, (сільський магазин) в якій продають мануфактуру і інші речі, потрібні для домашнього вжитку. Продають також в кооперативі і горілку кількох сортів, але все одно домашні „фабрики" самогону існують в селі і совєтська влада дивиться на це через пальці. Колишній народний Дім в Лозівці переіменований на сель-клуб і в ньому знаходять задоволення як і молоді так і старші. В цім клубі є кіно майже кожного тижня і висвітлюють кінофільми звичайно радянської продукції. Церква на початках в Гущанках не була чинна. Терор і страх перед сибірським виселенням приневолили населення не відвідувати церкви бо до цього ще й не було священника. Недавно на початку 60-тих років надано священника і люди почали ходити до церкви. Очевидно що це вже не є українська Греко-Католицька Церква а російська Православна. Під час війни і по війні поляки повиїздили до Польщі а польський костел перемінено на магазин. Люди пізніше самі бачили свою помилку бо могли костел перемінити на церкву і Лозівка могла мати свою церкву в селі.

Цей коротенький опис села не був би повний коли б ми не згадали і про школу. Школа

є ще ця сама, що була перед війною, в якій звичайно був один учитель чи учителька і з неї виходила сільська дітвора з чотири класним „дипломом". Ця школа була коло Ткача. За Совєтської влади побудовано нову школу коло Осадчука. В Лозівці існує осьми-річка і в цих школах навчає одинадцять учителів. В селі також є вже й „Медпункт" (медичний пункт), в якому працюють двох місцевих лікарів і медсестра і село під санітарним оглядом виглядає чепурно. Праця в колгоспі є поділена на бригади по здібностям і фахом людей.

Заробітня платня є мінімальна, а ціни для домашньої потреби досить високі. Багато помагають присадибні ділянки. Селяни вирощують для себе огородину і садовину як також плекають домашню птицю (кури, гуси, качки) а також годують свиней а навіть і худобу.

Хотяй село з електрифіковане, то каналізаційна система, як по інших селах, не є ще пророблена. Хочеться вірити, що збігом часу в дальшій майбутності, це прийде також на чергу і в селах.

Село Лозівка, як й інші села Західньої України, має свої особливі ознаки типічного села, яке промощує шлях до чим раз ближчого, до модернізації сьогоднішнього часу. Молодь розбрилась по школах ВУ ЗАх чи університетах і шукає нових легших сприятливіших умов праці в центрах містового шуму індустрії чи іншого рода заробітного життя. В колгоспах під теперішню пору в більшості працює старше громадянство та трохи середнього віком населення.

Молодь починає оминати колгоспну „кар'єру" життя і дуже мало молоді можна бачити в селі. В додатку військова служба також забирає поважну кількість хлопців в ряди армії, бо під теперішню пору всі великі потуги а також й СССР, тримає велику силу під зброєю.

Село Лозівка, як й інші села, входить в модернізм сьогоднішнього часу. Починають появлятися по хатах телевізори а в урядовців і робітників із кращим заробітком власні авта і життя села пливе повільним струмом в дальшу непередбачену майбутність кращого завтрішнього дня.

НОВА КАРТА УКРАЇНИ

Тільки що вийшла з друку політична карта України — одна з найточніших, що досі появилася. Карта базована до достовірних українських, канадських і американських джерел. На карті різними кольорами визначені політичні кордони України, міста, містечка, села, ріки, заливи тощо.

Карта призначена для українських рідних шкіл; державних шкіл; де викладається українська мова; дослідників історії, політики й географії України; туристів, які плянують поїздку в Україну; для вжитку кожного, хто тримає палець на пульсі сучасних подій.

Карту опрацював відомий у Канаді й Америці картограф Андрій Окрушко, який довший час працював у манітобському уряді, в залізничній компанії CNR та інших поважних підприємствах Канади й Америки. Над картою України А. Окрушко почав працювати на початку 1972 року.

Публікацію карти фінансує група українських професіоналістів та підприємців у Вінніпезі — не для зарібку, бо кошти видання карти занадто високі — а з бажанням виповнити прогалину, що дуже відчувалося в ділянці української картографії.

Карта видана в трьох розмірах:

30" x 54" — $11.00
21" x 36" — $ 8.00
11" x 18" — $ 1.50

Знижка 35 відсотків для всіх шкіл, книгарень, церков та організацій, які замовлять 12 або більше карт. Хто замовить 24 карти або більше — додаткових 10 відсотків знижки.

Замовлення разом з грішми слати на адресу:

OREL Ltd., P.O. Box 722, Winnipeg, Man. R3C 2K3.

Пані Єлені Бартко, яка живе у Вернон, Б. К. сповнилось 70 років від дня народження. З нагоди відзначення свого 70-ліття, пані Єлена Бартко, читачка журнала „Промінь" склала на його пресовий фонд $10.00.

Бажаємо ювілятці кріпкого здоров'я та багато радісних років у майбутньому.

ЗА ВІДДІЛ СВ. ОЛЬГИ:

Настасія Микитюк, реф.

ВИ МОЖЕТЕ В НАС НАБУТИ

Управа Головного Музею Союзу Українок Канади має на складі велике число листівок (hasty notes) на продаж по зниженій ціні — 10 карток у пачці — 1.00 дол. за пачку. Замовлення слати на адресу Музею:

Ukrainian Arts and Crafts Museum
1240 Temperance Street
Saskatoon, Saskatchewan

Замість квітів на свіжу могилу, бл. п. Петра Каліщука складаємо на прес. фонд „Променя" $15.00.

Микола і Марія Тихонові.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої приятельки, бл. п. Павліни Стадник, яка упокоїлась у Торонті 4 червня 1974 року, в її світлу пам'ять складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Анна Стахів, Торнгил, Онт.

PROMIN

Vol. XV. No. 7 - 8 ENGLISH SECTION July - August, 1974

. . . "Women in Other Countries"

By Lydia Kasianchuk

(Continued from last issue)

The prazdnik begins with an evening church service or vigil. The actual celebration is on the following day and it also begins with worship After the service the holy images are carried in a procession of the cross to the nearby cemetery. The ritual of the Orthodox service, the unique dress of the priests and the other worshippers and the devout procession contribute to the solemnity of the occasion.

The religious part of the celebration ends in the early evening when the actual merrymaking begins. Part of the fun has been developed in recent years to attract and please the tourists. Dances, shooting the rapids, Karelian festivities featuring the special dishes of the region, folk dancing and singing, guided hikes, boat cruises. etc., make up the secular part of the festival.

There is an Orthodox church museum in Kuopio, and two Orthodox monastic institutions are located in the eastern province.

DENMARK

The Danish people live under a system of broad social legislation. Of particular interest to women are the Danish Maternal Aid Centres Act (passed in 1956), the Danish Children's and other Family Allowances Act (1970) and the Danish Termination of Pregnancy Act (1970).

Maternal Aid: Every county in Denmark has its own maternal aid centre, whose purpose is to provide expectant mothers with personal, social, and legal assistance, including help of a financial and medical nature. These centres also undertake examinations, conduct investigations in connection with applications for adoption, and operate clinics which distribute free informtaion on birth control to everyone over the age of 15 years who requests it. They can also assist expectant mothers in the form of money for baby clothing and layettes. All pregnancies are registered with the Maternal Aid Association by general practitioners, and every woman who is a Danish citizen and resident in Denmark is entitled to aid.

Children's Allowances: This is provided in the form of fixed, quarterly payments. A maternity allowance has also been recently introduced — a fixed sum normally paid immediately after the birth to meet extra expenses for milk, baby clothing, etc. This replaced an older system of a fixed amount for the purchase of milk during each week of pregnancy.

The fixed basic children's allowance for each child at home under the age of 18 years is approximately $150-$200 per annum. . It is subject to increase in special circumstances, e.g., if the head of the household is unmarried, divorced, widowed, etc. The maternity allowance amounts to $100. Both of these allowances are adjusted in accordance with the cost-of-living index, and they are financed jointly by the central and local governments.

A common feature to both new systems of State allowances is that they are available to anyone who is a Danish citizen or married to a Dane who is permanently resident in Denmark — regardless of income and means, the view being taken that the presence of a child will always mean an increase in family expenses.

Maternity Benefit: A woman who sustains a loss of income on account of pregnancy and birth is entitled to a maternity benefit on the same lines as a sickness benefit. It is a condition that she must have been gainfully employed for a period of at least six months during the year preceding pregnancy, working for at least 10 hours a week. She is entitled to the maternity benefit for a total of 14 weeks, and if special medical circumstances so dictate, this period can be extended. In many cases employers grant full or partial payment of salary during maternity leave, and women in public service have secured corresponding rights through their professional organizations.

Termination of Pregnancy: The purpose of the Act is to facilitate access to legal abortion. Previously all applications for abortion were required to pass through the Association of Maternal Aid, but now a pregnant woman can go

directly to the appropriate hospital, if she is over the age of 38 years, or has at least four children living at home under 18 years of age. Via the Association legal abortion can also be obtained now if it is considered advisable in the interests of the woman or the home in view of age, the burden of work, and problems relating to housing, economy, health, or mental state.

All abortion applications submitted to the Association are decided after interviews between client and social worker and client and doctor. In many cases a normal medical examination is made, and there is frequently a psychiatric interview. The actual operation is conducted in a hospital, and though an increase was expected in the Association's burden of work, this has not been the case.

BANGLADESH

Rafia Akhtar (Dolly), one of three whips of the ruling Awami League, thinks that a woman could someday become prime minister of Bangladesh. Even though she is a woman and just 26 years old, Rafia Akhtar is a key figure in the Bangladesh parliament. Her mission, she says, is to bring the Bangladesh female population into full participation in the country's economic and political development.

"In our country, only four to five percent of women are educated," she says. "We must have special programs for our women. Otherwise, half our population will not participate in our national life."

Under the Bangladesh constitution, 15 of the 315 seats in parliament are reserved for women, who are chosen by a majority vote of the house. This system is to continue for 10 years, after which women will have to take their chances standing election from the country as a whole.

LIBYA

Despite Colonel Khadafy's declaration that women are biologically inferior to men, Libyan women have made some gains under his rule. After centuries of exclusion from Libya's male-dominated society, women now have the right to vote, choose their husbands, get educated, and find jobs. But the process has been slow.

"It's those traditional male attitudes that want to keep women at home that we still have to struggle with," said one prominent Libyan woman.

About 95 per cent of Libyan women are still illiterate, as are about 62 per cent of the men. Khadafy's Revolutionary Command Council, which came to power in 1969, has passed laws forbidding child brides and arranged marriages against a girl's wish. If a woman wants to marry a man her family does not approve of, she may take the matter to court. Even with this law, however, few young women challenge parental authority.

In the last five years there has been a five-fold increase in the number of women enrolled in Libya's two universities. But they still account for only about 10 per cent of the 8,000-student body. Boys outnumber girls 2 to 1 in grade school and 5 to 1 in high schools, although education is compulsory through ninth grade.

Women are still a rarity in politics, with only three holding active membership in the country's socialist party and one holding a foreign ministry job. But they are being encouraged to enter engineering, medicine, and law.

PMA TO PUBLISH "SAMIZDAT" WRITINGS OF VALENTYN MOROZ

On May 4th, Peter Martin Associates published REPORT FROM THE BERIA RESERVE, the first collection in English of the protest writings of Valentyn Moroz, a Ukrainian teacher and historian now serving a fourteen-year sentence in the USSR for "anti-Soviet agitation and propaganda designed to undermine or weaken Soviet power."

A first printing of 20,000 copies is the largest initial press run ever undertaken by PMA. Half the edition is destined for the American market under the imprint of Cataract Press of Chicago, co-publishers of REPORT FROM THE BERIA RESERVE.

The book, which includes both public and clandestine statements, essays and other writings by and about Valentyn Moroz, has been edited and translated by John Kolasky, author of TWO YEARS IN SOVIET UKRAINE and other books published by PHA. Kolasky, a Canadian who spent two years as a student at the Higher Party School of the Central Committee of the Communist Party of Ukraine in Kiev, was the first person to be arrested in the campaign of repression which began in 1965 and which led to the imprisonment of Moroz and other Ukrainian dissidents. Kolasky, because he was a Canadian citizen, was expelled from the USSR instead of being imprisoned.

Valentyn Moroz, however, was not so lucky. He was sentenced to prison for four years in 1966. He received six months in solitary con-

finement for a "political" statement he had made during his trial. While in solitary, he wrote the title essay of this collection, "Report from the Beria Reserve", a compelling indictment of illegal police and judicial procedures in the USSR.

Nine months after the completion of first sentence, Moroz was arrested again and tried once more for "anti-Soviet agitation". Although he refused to plead, declaring the closed trial illegal, he was sentenced to fourteen years—six years in a "strict regime" prison, plus three years in a prison camp, plus a further five years of exile.

Meanwhile, Moroz' writings were circulating widely in Ukraine and throughout the USSR by means of the "samizdat" network of underground publication. Moroz asks only for freedom of expression and for implementation of the promulgated constitution of the USSR which provides the right of session for constituent republics desiring independence.

Reports reaching the West early in 1974 reveal that Moroz is being systematically persecuted in prison and that his health has dangerously deteriorated as a result.

A Committee for the Defense of Valentyn Moroz has been organized under for chairmanship of Professor Walter Tarnopolsky of Osgoode Hall Law School. Previously, the Moroz case has attracted the attention of P.E.N. and Amnesty International, but by focussing attention on the physical abuse Moroz is now suffering and the resulting threat to his life, the Committee hopes to obtain his release from prison or at least to ameliorate the treatment he is now receiving.

Judy LaMarsh, writer, broadcaster and former cabinet minister, had this to say of Moroz in a recent article in the *Toronto Star*: "He is a modern hero of the Ukrainian renaissance. Like Solzhenitsyn, his writings disclose a deep love of his country and an intense desire to improve it. He is not a part of any anti-Soviet revolutionary group."

REPORT FROM THE BERIA RESERVE contains approximately 180 pages and includes a map, illustrations and appendices. It will appear initially in the "quality" paperback format and bears a list of $2.95 in both Canada and the United States.

Пожертви на будову Музею Союзу Українок Канади

Йосипа Фарина, Едмонтон, Алта. $200.00
Текля Кравчук, Елфрос, Саск. 100.00
Павліна Хомин, Саскатун, Саск. .. 50.00
А. Погранична, Ніяґара Фалс, Онт. 5.00
Н. Янішевська, Едмонтон, Алта. 50.00
в пам'ять доньки Юлії яка упокоїлась в 1948 р.
Лілія Митрук, Ванкувер, Б. К. 25.00
(раніше $75.00).
Анна Лазарович, Саскатун, Саск. .. 25.00
Текля Кудрик, Ватсон, Саск. 15.00
Галя Максимюк, Саскатун, Саск. .. 10.00
(в пам'ять пані Михайлишин з Едмон.)
Савеля Підвербецька, Норт Бетелфорд Саск. 5.00
Замість квітів на свіжу могилу, бл. п. Параскевії Угрин бувшої членкині відділу С. У. К. ім. О. Кобилянської в Саскатуні, Плезант Гілл, кружок складає 40.00
Передала секр. Катерина Бартко.

Спростування: в „Промені" ч. 5, 1974 р. зайшла помилка. Пані Люба Кут-Шевчук з Бирнязі, Б. К. зложила $100.00 — раніше $37.50 — а не $50.00 як було зазначено.

За Музейну Фундацію:
С. Стратійчук.

Дальші пожертви слати на адресу:
U. W. A. Museum Foundation Fund
c/o Ukrainian Arts Crafts Museum

1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask. Canada.

ОДЕРЖАНІ КНИЖКИ

Людмила Коваленко — Тиха вода. Повість. Видання Об'єднання Сестрицтв, Української Православної Церкви в США. Саут Бавнд Брук, Н. Дж. 1973.

— — — —

Ганна Черінь — Хитра макітра — Збірка гумореcток. Видано коштом і працю Українського Золотого Хреста.

— — — —

Українська Книга. Квартальник бібліографії й книгознавства Т-ва українських книголюбів Т-ва українських бібліотекарів і Бібліографічної комісії НТШ. Видавництва Київ, Філядельфія, 1974.

У двадцятип'яті роковини смерти нашого дорогого сина і брата, бл. п. Дмитра Співака, який упокоївся 30-го травня 1949 року у Франції в його світлу пам'ять складаємо замість нев'янучого вінка на могилу $6.00 на журнал „Промінь".

Тато і мама Співаки, брат М. з родиною Співаки, сестра Л. з родиною Шевченко.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $5.00 на журнал „Промінь" у пам'ять покійної Юлії Ґабриш, яка відійшла від нас 19 квітня 1970 року й яка впродовж свого життя багато потрудилась для організації, відділу Союзу Українок Канади у Гефорді, Саск. Тебе, дорогу маму, бабуню і прабабуню ніколи не забудемо!

Твої діти, внуки і правнуки — Михайліна, Роман, Богдан, Мирон, Дарлін, Роний і Донна Дем'янюк, Савт Бирнабі, Б. К.

— — — — —

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Брентфорд складає нев'янучий вінок на свіжу могилу приятеля бл. п. Петра Немировського, який відійшов у вічність 29 березня 1974 року і засилає $5.00 на журнал „Промінь". Родині покійного висловлюємо співчуття.

За відділ — А. Пережак.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого і ніколи незабутнього мужа, батька і дідуня, бл. п. Петра Немировського, який упокоївся 29 березня 1974 року замість нев'янучого вінка складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина А. Немировська з родиною,
Брентфорд, Онт.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого батька й дідуся, бл. п. Івана Гошовського, який упокоївся 18 травня, 1974 року на 88-мім році свого життя, складаю 5.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

Дочка Оля Райчиба й родина,
Едмонтон, Алта.

— — — — —

На свіжу могину мого дорогого брата, бл. п. Романа Валіґроцького, який упокоївся 28 березня 1974 року у Торонто, Онт. складаю китицю запашних квітів і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Сестра Оксана Гриньків з родиною,
Брентфорд.

— — — — —

З нев'янучого вінка, зібраного на похороні в Норт Бетлфорді, Саск. у пам'ять Анни Шпак, дорогої й незабутньої дружини п. Михайла та доброї мами дітей: Катерини Войтович, Йосифа і Мирослава Зайців, яка упокоїлась на 69 році життя, призначено $20.00 на журнал „Промінь", якого Анна впродовж років з великим зацікавленням читала. Вічна їй пам'ять.

Галя Зузак, референтка.

— — — — —

11 травня 1974 року відійшла у вічність моя сестра бл. п. Параска Чуганюк. Народжена 1898 р. в Городенці — Україна, прибула до Канади з родичами 1899 р. Одружена з Олексою Чуганюком 1918 р. Жила на фармі в Ст. Юліян, Саск. 39 років а опісля в Алберті.

Покійна залишила в смутку чоловіка Олексу, сина Василя, доньки, 12 внуків, 14 правнуків, трьох братів і одну сестру Анну Трач у Ванкувер.

Похоронні відправи відслужив парох Української Греко-Православної Церкви о. А. Тетеренко. Похоронено на українськім правосл. цвинтарі в Ст. Юліян, Саск. В пам'ять моєї дорогої й невіджалуваної сестри Параски складаю 20.00 дол. на прес. фонд „Променя".

Сестра Анна Трач.

У світлу пам'ять моєї дочки Анни, яка упокоїлась 1969 р. у Лосанджелес, Каліфорнія, замість нев'янучих квітів складаю $4.00 на журнал „Промінь".

П. Войчак, Рутленд, Б. К.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого й незабутнього мужа бл. п. Івана Гошовського, який упокоївся 18 травня, 1974 року на 22-гім році свого життя, складаю 5.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

Дружина Катерина Гошовська,
Мус Джа, Саск.

— — — — —

У сороковий день по смерти мого дорогого найстаршого сина, бл. п. Романа Валіґроцького, який упокоївся 28 березня 1974 року у Торонто, в його світлу пам'ять замість квітів складаю $10.00 на журнал „Промінь". Спочивай з Богом наш любий і незабутній сину, хай земля тобі буде легкою.

Твоя засумована мати Анна Веліґроцька,
Юнійонвил, Онт.

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжі могили наших дорогих і незабутніх родичів, бл. п. Анни і Михайла Погорецьких — мама упокоїлась 9 липня 1972 року, а Тато 30 квітня 1974 року, в їх світлу пам'ять складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Хай Всевишній прийме їх у Свою оселю.

Михайло і Текля (дочка) Ткачик,
діти і внуки, Едмонтон.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого сина, бл. п. Йосифа

— — — — —

Ксьондзини, який упокоївся 16 березня 1974 року в Торонті, складаю замість китиці квітів $10.00 на журнал „Промінь".

Мама Катерина Ксьондзина.

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі складає нев'янучий вінок на свіжу могилу, бл. п. В. Будзана, ботька нашої активної членкині С. Шиколюк, у його світлу пам'ять складає $10.00 на журнал „Промінь". Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

ЗА УПРАВУ ВІДДІЛУ:

Соня Бейзик, голова — Ярослава Карпяк, секр.

— — — — —

Членки Централі Союзу Українок Канади в Едмонтоні, Алта., висловлюють глибоке співчуття шановній пані Олі Райчибі, рекордовій секретарці у Централі, по втраті дорогого її батька, Івана Гошовського, у Мус Джа, Саск. Складаємо нев'янучий вінок на його свіжу могилу, засилаючи $20.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Едмонтонські членки Централі С.У.К.

— — — — —

У першу річницю нашої незабутньої мами, бл. п. Марії Лазарук, яка упокоїлася в Бозі 1-го липня, 1973 року, на 90-тому році життя, складаємо пахучу китицю троянд на свіжу могилу. В її пам'ять засилаємо скромну пожертву в сумі 10.00 дол. на журнал „Промінь" якого покійна високо цінила й передплачувала від першого числа. Вічна їй пам'ять.

Ніколи її не забудуть син і синова,
Тома і Марія Лазаруки, внуки та правнуки,
Едмонтон, Алберта.

Канада
Вона ваша
Відвідайте частину її
Цього літа

Канада. Це земля, яку ви вважаєте за свою власну. Це земля, яку ви взяли для поколінь, що слідуватимуть після вас. Вона на вас чекає. Тепер.

Цього літа відвідайте частину Канади й самі побачте, яка це прекрасна країна — її озера та чисті річки, дикі гори, багаті лісипарки, кипучі міста та мирні села. Пригадайте колишні дні Канади в її багатьох історичних місцевостях.

Вам навіть не потрібно подорожувати далеко від вашого порогу. Коли ви відкриєте частину Канади, ви відкриєте частину свого я.

Canadian Government Office of Tourism

Office de tourisme du Canada

Леонід Мосендз

ЗАСІВ

ПОВІСТЬ

(Продовження)

Сірі залізні бельки, посіяні ґульочками нют, висіли над головами дітей легким мереживом, простягшись своєю сірою перспективністю ген-ген аж до Басарабського берега. Налетівши на їхню сталеву непорушність, звивався прудкий вихор між хрестовинням штаб і бляхи та, затиснутий у вузькі переходи, гукав і висвистував як несамовитий. А телеграфні дроти гули одностайно й грізно, створивши тло вихревої ораторії.

Вигляд з мосту був несподівано сильний. Басарабія затерлася в теплій імлі, протилеглий берег був за легким серпанком, а сама річка, розпінена й розколочена, кидалася з свистливим плюскотом на обмурований беріг. Хвилі хижо плигали на високе каміння, від раптового наскоку порскала піна на Ніна й Дарку. Тоді, сміючися й обтрушуючись, діти міцніше стискали руки й відскакували назад, а Бровко незадоволено обтріпувався.

Так, дразнивши сіро-сталевий Дністер, відчуває Ніно, що це не на хвилі наскакує він і не від мертвої стихії відплигує. Це вже не Дністер, але могутня Дантова річка, яка намагається вхопити його й Дарку та відвезти як свій грабівницький вантаж. А вони не даються, бороняться й перемагають. Як той Данте, що хоронений Вергілієм, не боїться пекольних страхіть, як той отаман, що, боронивши колись Україну, спочиває тепер під козацьким хрестом біля Гроницького шляху.

Скінчивши цю гру з хвилями, подалися діти в супроводі Бровка далі берегом річки. Туди, де береги крутіші, розгляд ширший і вітер могутніший. Вузькою стежкою дряпаються вони на стрімку кручу, під кущі глоду й червонючого кизілю, звідкіля так прекрасно виглядає тендітна мережа мосту й струнки, оточені піною бики.

На доріжці було завузько й хлопець ішов уперед, тягнувши за собою Бровка, що впирався й не хотів іти. Дарка йшла з-заду. Під ногами у них стрибала на береги розлючена річка. На горбі вітер упрост шалів, кидаючи на беріг хвилю за хвилею й дрібною, вогкою імлою звогчуючи схили. Діти спинилися. Дарка сіла, обнявши руками коліна. Ніно стояв грудьми проти вітру вдивляючись у сірий, задимлений обрій. Вітер шмагав йому обличчя, здирав одежину, намагався перекинути дитину на схил. Але Нінові все здавалося мало. Шалій, міцній, вітре! Я сильніший від тебе! Я могутніший від твоїх хватких поривів! І хлопець широко розставляв ноги й нахилявся вперед, щоб дати добрий опір для вихревого розгону. Та враз сталося несподіване й страшне.

Під Ніновими ногами щось зворухнулося, щось зашелестіло, посипалося. І, лише зойкнувши та мотнувши вільною ,неприв'язаною до Бровка рукою, покотилися приторочені до себе пес і дитина по урваному схилу долі. Це тривало лише мент, а клубок зі пса, хлопця й землі скотився вже вниз, вдарився об схилений над самою водою мокрий кущ гладу, розсипався й усе це з криком дитини й скавулінням пса бовтнуло в воду.

Скрикнувши від страху, припала Дарка до землі й гляділа вниз. Вона навіть не спромоглася кричати й лише, важко задихавшись, не могла відірватися від того, що бачила долі. А там, запутаний у криві галузки глоду, скавучав, дряпався й кидався та душився Бровко, роздираючи боки об гострі коляки глоду, а по другий бік корча, аж по шию в воді, тріпався Ніно.

Його витягнена ліва рука, привязана до Бровкового ошийника, затиснулася гострим мотузяним зашморгом та витягнулася аж до вивиху. Він спочатку намагався намацати ногами дно, але дна не було. Він хапався руками за беріг, але беріг обсипався йому на голову. Він хотів кричати, але хвиля за хвилею скакала йому через голову, сліпила очі й заливала уста. Він злякався, але вже не намагався кричати. Зробив ще одне зусилля й, підштовхнутий хвилею, плигнув з витягнутою правицею, вхопився за кущик трави над головою й зачепився бородою об беріг. Як би тепер була вільною друга рука — він би виліз. Як би тепер ноги мали опору — він би був на березі. Але ноги ще бовталися в каламутній воді, а прив'язаний до лівої руки Бровко рвався за кущиком глоду й витягав руку. Поволі, перебираючи пальцями й зацiпивши зуби, щоб борода міцніше трималася землі, посував Ніно мовчки правицю все далі й далі. Але він уже відчував, що йому не вистарчає сил, що він не вилізе, а звисне назад до бурхливої річки.

Та Дарка швидко спам'яталася. Озирнувшись довкола, як загнане звірятко й не бачивши ні звідкіля помочі, вона швидко зсунулася з доріжки й почала задом лізти з кручі в долину. Вона втиналася нігтями рук і ніг у всі шпари грунту та крок за кроком посувалася вниз. Вона мовчала, Бо сціплені зуби не давали спромоги кричати й говорити. Але їй чулося, що вона голосно кличе: „Ніно, я йду! Я йду!"... Кілька разів їй уже видалося, що й вона злетить долі ,але тоді вона втиналася міцніше в землю й на мент спинялася. А потім знов лізла: мале людське раченя, що суне за другом по небезпечному сірому схилу між сірим небом і сірою річкою.

Бровко скавулить уже близько ось і кущ і Дарка стиснула його тонку галузку. Вона вже добре бачить на пару кроків від себе обмащену кровю й болотом Нінову голову з витрищеними очима. Вона хапає рукою за галузку міцніше й на животі зсувається долі, простягши руку до Ніна. Тепер вона шепче „Ніну. Ніну"... Але сухе горло випускає якесь зітхання й Дарка з жахом усвідомлює, що не досягне хлопцевої руки, хоч би й як тягнулася. А пустити кущик не може, бо довкола-сипкий похилий беріг і немає за що вхопитися. А в Ніна вже губляться сили. Він бачить, що нічого вже йому не поможе, але ще робить останнє зусилля й кричить до Дарки з останніх сил свого голосу:

—Тягни Бровка! Бровка тягни!

Дарка розуміє. Вона знов підтягається до кущика й тепер лягає на спину. Упершись ногами в землю, зарившись п'яти в коріння піввирваного куща, вона хапає руками Бровка за шию й починає тягти на себе. Мабуть і пес розуміє чого хотять від нього, бо й він скажено дряпається нагору, а прив'язаний до Ніна мотузок натягається ще більше. Дарка шукає п'ятами маленьких заглибин у землі в поволі підсувається догори. Вона обернена лицем горілиць, але не бачить ані неба, ані висолопленого бровкового язика, що теліпається її перед очима, не чує шуму Дністра й свисту вітру. Вона лише тягне до себе Бровкову шию, а той натягає з усіх сил мотузок, на другім кінці, якого крок за кроком ,коліньми й пазурами втинається в беріг Ніно.

Надлекшений у вазі, він уже видряпався на беріг аж грудьми. Ще сяг, ще пядь і хлопець уже лежить на березі цілим тілом. А роздратований Дністер порскає йому на ноги в безсилій люті. Тепер уже Ніно доповзає до куща й хапається за нього. Відчувши полекшу, Дарка встає й теж зсувається до кущика, а за нею суне й Бровко, скажено вимахуючи хвостом. Ніно лежить і важко відсапується. Ніс, підборіддя й губи має подряпані й свіжа кров виступає з ранок. Одяг у нього мокрий ,брудний і пошарпаний ,а обличчя й руки замащені болотом. Але радісний Бровко лиже йому руки, Дарка обережно торкається й його подряпаного підборіддя й щось випитується.

Але Ніно не чує. Знесилено несвідомий лежить він біля дівчини, тримаючись ще кущика глоду, стративши відчуття часу й місця, лише повен безпеки буття. Нараз щось згадує. Він великий ласун і сьогодня ранком одержавши від матері плиточку чоколяди, яку любить понад усі ласощі, якою ніколи ні з ким не ділиться. Перед утечею з дому він стромив був її за пазуху щоб десь не далекому місці поласувати на однині. Лиш тепер він згадав про неї. Підмочену, поламану вигятає він її, обдирає брудний папірець і на брудній долоні простягає Дарці:

— Бери! Все!..

Від пригоди до несподіванки, від несподіванки до небезпеки, від небезпеки до боротьби, геройства й самопожертви — відвічний шлях дітей до мужів і народів до націй...

Осінь прийшла раптово й несподівано, аж Ніно й не спам'ятався. Але не так у природі, як у Ніновім оточенні. Бо дні ще соняшні й гарячі, а ночі теплі. Та залишили Ніна його приятелі й усі, усі відійшли. Ще вчора ганяли як звичайно по схилах горбів і не бракувало їм ані одної вигадки, яку би не виконали на почесть відступаючого літа. (Далі буде).

У четверті роковини смерти нашого улюбленого мужа, тата і дідуся, бл. п. Антона Кирилюка, який відійшов від нас у вічність 24 серпня 1970 року в його світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Спи спокійно нам дорогий і ніколи незабутній мужу, тату і дідуню!

Дружина Олена Кирилюк і діти, Галок, Мін.

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих і незабутніх родичів-піонерів, бл. п. Івана і Явдокії Ягольницьких — мама упокоїлась 2 липня 1918 року на 52 році життя, а тато 17 червня 1928 року на 72 році життя, замість живих квітів на їх могили засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дочка Клявдія Малінська, Канора, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої донечки Олесі Осадчук і моєї дорогої сестри Мирослави Гавриш — Олеся упокоїлась 20 липня 1960 року, а Мирослава 22 липня 1957 року. Для нас так дорогих упокоєних, складаємо нев'янучі квіти на їх могилки і засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Николай і Клявдія Малінські, Канора, Саск.

Громадська і родинна хроніка

ПОКАЗ ПЕЧЕННЯ ПАСОК І ЧАЙ
Реджайна, Саск.

Заходами проєктового комітету у вдділі Союзу Українок ім. Доньки України пань: Ю. Шипиляк, К. Чемерис і Е. Пилипів відбувся перед Великоднем показ печеня пасок, а два дні потім відбувся випродаж Великодного печива та чай.

Показ печення пасок відбувався в кухні в залі „Просвіти" 28 березня цього року вечером. Пані А. Топольницька радо розказувала та показувала чому та як робити, щоб печиво все вдавалося. Присутніх слухачок-членкинь було гарне число і всі вони з цікавістю приглядалися, щоб і собі поліпшити спосіб як пекти паску.

Також завдяки цьому комітетові дві членкині — добр. С. Рибалка і Ю. Шипиляк, убрані в народній ноші, за святочно приготовленим Великодним столом (пасками і писанками) виступали на телевізії СКСК, де й проголошували надходячий Великодний чай. Цей виступ причинився до успіху у продажі печива, писанок та ручних робіт під час чаю.

Комітет складає щиру подяку всім тим, що в якийбудь спосіб причинились до успіху нашого проєкту.

Ю. Шипиляк, за ком.

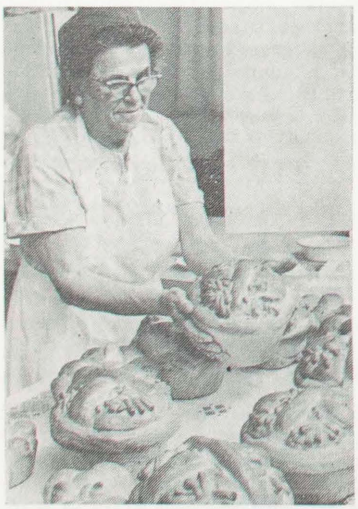

Пані А. Топольницька розміщує вибране з кухні печиво

Зліва направо пані: М. Корпан, Ю. Шипиляк і М. Шевчук виробляють тісто у форми

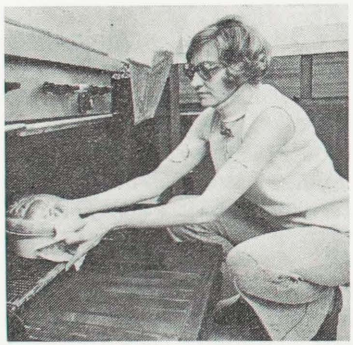

Пані А. Пилипів всуває до печі готові форми

З ОСВІТНЬОЇ ПРАЦІ
у Принц Алберт, Саск.

Впродовж зимового сезону культурно-освітній комітет разом з комітетом мистецтва у відділі Союзу Українок ім. Кн. Ольги влаштував кілька вечорів вишивання.

Один з цих вечорків відбувся в домі пані Ю. Голяк. на якім членкині згодились вишивати різні речі на осінний базар та на виставу на „експибишен".

Перед Великоднем молодші членкині були запрошені на показ вироблювання пасок під управою пані Савчук і пані Соколюк в домі пані Палідвор та пані Р. Сопатик.

На тих вечорках членкині також співали народні пісні та заслухали кілька цікавих доповідей на ріжні теми. Після програми членкині частувались чаєм і перекускою. Дохід з цього в сумі $25.00 призначено на прес. фонд журнала „Промінь".

Р. Сопатик, осв. комітет.

СВЯТОЧНА ІМПРЕЗА
Вернон, Б. К.

Заходами управи відділу ім. Кн. Ольги і освітньої референтки відбулось свято Лесі Українки і Ольги Кобилянської у неділю, 24 лютого у Народнім Домі.

Програма свята почалась співом „О, Україно". Вступне слово виголосила пані С. Князь — голова відділу. Жіночий хор складався з пань: С. Князь, Н. Микитюк, А. Буяр, М. Попович, А. Кицкало, Г. Бромберґер, і П. Кіндрачук — відспівав „Місяць на небі", „До української дитини", деклямація — Таня Сидорчук; спів „Ой посіяв я", спів — діти рідної школи; жночий хор, „В кінці греблі"; рецитація — „Гетьте думи, ви хмари осінні" — Соня Кіндрачук; акордіян — сольо — Каролька Драбюк.

Слідував реферат про письменницю Ольгу Кобилянську — П. Кіндрачук. „Коли нестане чудний май" відспівали сестри Драбюк; „Ми українські діти", деклямували — Тарас і Ровзмарі Конопад і Віктор Сидорчук. На закінчення слово виголосила добр. Д. Мороз. Програмою імпрези керувала пані Н. Микитюк, при фортепіяні була С. Кіндрачук.

Після програми членкині відділу подали чай і перекуску. Присутні при

цім мали нагоду оглядати цікаву й гарну виставку творів наших двох письменниць та інших авторів.

Такі імпрези залишаються у нашій пам'яті, а ми радіємо, що наша молодь разом з нами бере активну участь. На цім святі зібрано $52.00 і рішено подарувати твори Лесі Українки в англійській мові до місцевої „Гай скул" та до міської бібліотеки.

Висилаємо $15.00 на прес. фонд нашого журнала „Промінь" від відділу та бажаємо редакції найкращих успіхів.

Павліна Кіндрачук — осв. рефер.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Гамільтон, Онт.

Щорічно улаштовуємо роковини нашої видатної поетеси-патронки нашого відділу Лесі Українки. Цього року імпреза, присвячена поетесі відбулася в неділю, 17 лютого в залі Собору Св. Володимира о годині 3:00 по полудні.

Святочну програму відкрила пані В. Логин вступним словом, у якому коротко, але змістовно згадала про велич духа Лесі Українки, закінчуючи такими словами: „Дух Лесі Українки це вічний вогонь любови до України та її народу".

В концертовій частині програми виступив хор рідної школи ім. Василя Сарчука під проводом диригентки пані Орисі Сушко. Музичний акомпаніямент на піяно — Богдан Пенюк. Хор виконав три пісні — „Ой у полі могила", „Ой одна я одна" — сольо виконала Христина Бродгед, учениця 6 кляси і „Ой, здається, не журюся". Ці пісні учні рідної школи дуже гарно виконали, а слухачі прийняли їх з немалою вдячністю.

Учні рідної школи та студенти гарно продеклямували вірші Лесі Українки: „Як дитиною бувало" — Валя Ситник, учениця 5 кляси, „Надія" — Соня Кристанович, студентка курсів, „Таваришці" — пані Галина Ситник — учителька. Доповідь прочитала Тамара Ситник.

У другій частині програми була поставлена п'єса „З дитячих років Лесі Українки". Ролі виконували члени молодшого СУМК-у: Христина Бродгед, Галя Богданів, Таня Гомонко, Орися Лещук, Наталка Сороківська, Лора Контар, Тарас Бродгед, Орест Богородський і Виктор Богданів.

П'єса вийшла вдало і зробила дуже миле враження на глядачів, які заповнили залю. Молодь дуже гарно виконувала свої ролі і викликала захоплення в присутніх, які нагороджували виконавців довгими оплесками. Мами і бабусі утирали сльози радости. Заслуговують тут на признання ті особи, які підготовляли цю п'єсу, а це пані: Дарія Бродгед, Надя Пенюк і Анна Кіт.

Це свято було запляноване освітнім комітетом при відділі ім. Лесі Українки, а підготовкою програми зайнялися учитеелі рідної школи ім. В. Сарчука та молодший відділ СУМК. П'єсу підготовила пані Дарія Бродгед. Костюми шили Анна Кіт і Надя Пенюк. Сценічне оформлення виконали пані В. Логин і Дарія Бродгед. Програмою керувала В. Логин, членкиня освітнього комітету. Каса була доручена голові відділу пані Євгенії Гребенюк і Олі Антонюк.

Кінцеве слово подяки виголосила пані Є. Гребенюк — голова відділу. Вона склала подяку пані Логин за проведення святочної програми та її зорганізування, аматорам п'єси (сумківцям, школярам і студентам) за таку чудову гру, яка зворушила всіх до сліз, подякувала диригентці пані О. Сушко за так гарно виконані пісні, а членкиням і присутнім гостям за таку численну участь. „Ви — сказала пані Гребенюк — своєю присутністю вшанували пам'ять поетеси Лесі Українки а молодим виконавцям програми дали запоруку на дальшу піддержку у їх праці.

По закінченні концертової програми пані-господині — Д. Загорій і К. Баюс подали чай і солодке. З цього свята призначено на пресовий фонд журнала „Промінь" $46.25.

Анна Белов, референтка.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. КН. ОЛЬГИ В ТОРОНТІ

В часі річних зборів, що відбулися в кінці грудня мин. року, нова управа під керівництвом новообраної голови пані Діни Гетманчук, намітила одно з більших завдань у своїй діяльности — приєднати більше нових молодших членкинь до відділу.

Виконавши ряд біжучих справ, як випливали з щоденних потреб нашої жіночої організації, чималою мірою зв'язаною з цілим процесом праці і всебічних завдань катедральної громади св. Володимира, управа відділу Союзу Українок влаштувала гарну імпрезу — прийняття для численного жіноцтва, що належить до катедральної громади, яка відбулася 17 квітня ц. р., в авдиторії громади. До головного столу були запрошені отці настоятелі з дружинами, почесні членкині і голова пані Д. Гетманчук.

Настоятель Катедри св. Володимира отець Дмитро Фотій поблагословив обід, що його безкоштовно приготовили і подали учасниці, які майже повністю виповнили авдиторію, після Богослуження.

Пані Марія Божик, яка проголосила відкриття і попросила о. Дмитра провести молитву, — після обіду керувала наміченою програмою. Д-р Ганна Янішевська виголосила доповідь п. н. „П'ядесятиліття Союзу Українок Канади". Після доповіді учениця рідної школи при катедральній громаді, Марія Мирон гарно рецитувала поетичний твір Лесі Українки „Контра спем сперо". Вслід за тим, учениці капелі бандуристів ім. Гната Хаткевича, філії ОДУМ-у Оксана Безкровна і Марія Китюк — на бандурах заграли низку пісень.

Пані Леся Хорош-Ґрегорі була наступною доповідачкою, яка говорила про основні ідейні заложення в діяльності Союзу Українок. Короткою але яскравою темою пані Леся зреферувала найважливіші елементи завдань Союзу Українок, які, завдяки послідовним виконуванням їх всім жіноцтвом Союзу, — дали вельми помітно великі і корисні наслідки у житті українських родин у Канаді, головно тих, які єдналися в Українській Православній Церкві. Тут жіноцтво ввесь час здійснювало величезну ролю , від родинно-виховних завдань починаючи та невідлучно своїм чоловікам у церковно-громадській праці завжди помагали перемагати матеріяльні і моральні труднощі. Про це свідчить зростання нашої Церкви, а також безперебійна активність відділів Союзу Українок по всій Канаді.

Після доповіді пані Лесі Хорош-Ґрегорі, артистка Ніна Теліжин по мистецьки виконала дві рецитації з Лесі Українки: „Нескінчена розмова" і „Мій шлях".

Голова відділу пані Діна Гетманчук висловила щиру подяку всім учасницям, які прийняли запрошення й прибули на спільну імпрезу, коротко поінформувала про біжучі завдання зорганізованого жіноцтва у відділі і просила присутніх, — хто ще не вписався в члени, щоб вписалися і тим причинилися до допоміжньої праці у виконуванні численних завдань на користь нашої громади, під-

ростаючої молоді та й усього нашого громадянства, яке змагається за збереження і розвиток українських національних і релігійних святощів.

Пані Марія Божик, що від початку була керівником програми тієї святкової імпрези, — також від себе подякувала всім за численну участь, всім виконавцям програми, а також тим працьовитим членкиням, які приготовили смачну поживу на це громадсько-родинне прийняття. Отець Юрій Ференсів молитвою закінчив це прийняття, а зібрані учасниці ще довго, не розходячись, провадили гутірки у щирій родинній атмосфері.

Під враженням того дня досить велике число пань стали членкинями відділу ім. Княгині св. Ольги.

Надія Дубилко

ДОБРЕ ХРИСТИЯНСЬКЕ ДІЛО
Васетна, Алберта

Завдяки нашому отцю-пароху, архиман. Щербаню, наша церковна громада ім. Св. Володимира у Васетна радіє придбаним іконостасом, який став окрасою нашої церкви.

А сталось це в такий спосіб, що Катедра Св. Івана в Едмонтоні збудувала собі новий іконостас, а той що був обіцяла визичити тій громаді, яка ще не має іконостаса. І тут о. Щербань повідомив нас про цю справу, ми відразу внесли прозьбу до Катедральної Управи в Едмонтоні, яка наше прохання одобрила. Іконостас вже вложений у нашій святині.

В імені управи і членів нашої громади висловлюємо подяку Отцю Архимандриту за його ревний труд для нашої церкви, бо не легко нам, малим громадам на околицях будувати іконостас. А ми його досі не мали.

ПОДЯКА КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

В імені управи і всіх членів нашої громади Св. Володимира Великого у Васетна прошу прийняти найщирішу подяку за те, що Ви взяли під увагу наше прохання й погодились визичити свій іконостас для нашої святині. Не маємо слів, щоб могли вповні висловити нашу оцінку за Ваше шляхетне і добре християнське діло.

Ми також не забуваємо, що цей іконостас був збудований нашими дідусями та бабусями і що в часах тих тяжких і трудних піонерських днів вони не піддавалися, не жаліли свого часу, ні тих тяжко запрацьованих грошей, а будували для молодших поколінь.

Для тих, що ще є з нами, складаємо низький поклін. Для тих, що вже відійшли від нас, будемо з вдячністю згадувати „незлим, тихим словом".

Хай же цей світлий чин буде добрим прикладом в нашім громадськім житті для інших. А членам Катедральної Громади в Едмонтоні честь і подяка за їх братню християнську любов до ближнього.

За громаду Св. Володимира
Великого у Васетна,
Катерина Зінюк.

ОДРУЖЕННЯ АНАТОЛІЯ ТЕРЕНТІЄВА й МАРУСІ ВИННИЧУК
Лондон, Онт.

У суботу 18. 5. 74, в Українській Православній Церкві в Лондоні, Онт., повінчалась дібрана молода пара: Анатолій — син п-ва П. і А. Терентієвих з Торонта і Маруся — дочка п-ва І. і О. Винничуків з Лондону, Онт. Таїнство шлюбу виконав о. М. Дебрин, під гарний спів церковного хору й у присутності численних рідні й гостей. Старости й свашки добре доглянули урочистість традиційного українського шлюбу.

Весільна частина — в залі місцевого Українського Центру, під умілим проводом старости-господаря п. М. Співака — переходила за всіма правилами порядку весільної гостини. У гостині було велике число молоді прибулої з подальших місць. Бо-ж обоє молодята належать до активної молоді в молодечих організаціях; зокрема Анатолій активно діє як виховник молоді в ОДУМ-і. Маруся — побожно вихована в домі батьків, зразкових працівників при церковній громаді, а пані Ольга при відділі СУКанади — була учасницею місцевих Рідної й Недільної Шкіл, відділу ОДУМ-у, тощо.

З привітами, крім п. М. Співака як господаря, виступали батьки молодят, інж. Л. Ліщина від Г. У. ОДУМ-у, о. Настоятель, старший боярин. Всі висловлювали щирі побажання для молодят і надію на нову, українську родину. Особливо батьки висловлювали щасливе почування з приводу рідного одруження їхніх дітей. Гарно й зворушливо дякували всім молодята — Анатолій і Маруся, особливо батькам за добре виховання.

На другий день на поправинах, у вужчому колі рідні й друзів гості вітаючи батьків, на зазив п. М. Співака склали на руки свашок: пань О. Співак і Т. Ноженко свої пожертви на рідну пресу, в загальній сумі $72.—, з чого на „Промінь" приділено $10. Молодій парі Анатоліеві й Марусі бажаємо щастя - здоров'я й успіхів у житті; батькам радости, а жертводавцям щира подяка.

Учасник.

СВЯТО ЖІНОК ГЕРОЇНЬ
Ґрімзбі, Онт.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги кожного року в м. лютім улаштовує по своїй змозі роковини присвячені тим жінкам, що віддали своє життя на жертвенник Батьківщині, як Ольга Басараб, чи служили пером, як Леся Українка.

Свято відбулось в неділю 24 лютого. Рано після Служби Божої о. Т. Міненко відправив Панахиду, всі присутні членкині тримали засвічені свічки і щирими молитвами благали Всевишнього, щоб зглянувся над Україною, щоб дав свободу нашому народові.

Тому, що це була сиропустна неділя, парох о. Т. Міненко попросив усіх зійти до церковної залі, де членкині відділу приготовили обід. Приємно було бачити при обіді таке гарне число громадян, молодь та дітей. Отець Міненко поблагословив страви, які були приготовані згідно з традицією сирних запустів — борщ і вареники. Після обіду, при каві були короткі промови на тему дня. Отець Міненко висловив признання жінкам за приготування обіду, який є традиційним пущенням — останній день перед Великим постом. Наш нарід давніше в Україні шанував піст і належно до нього приготовлявся.

По обіді почалась святкова програма, якою керувала голова відділу Теофіля Д. Лиса. У своїм переднім слові вона сказала, що хоч наше жіноче т-во не велике числом, то ми кожного року в м. лютім віддаємо шану тим, які працювали, а багато з них посвятили своє життя для великої ідеї. „Клонимо наші голови і перед тими сестрами, які сьогодні караються по тюрмах і засланнях за те саме — за свободу свого народу і за любов до своєї батьківщини.

Про життя і творчість Лесі Українки прочитала Стефанія Шпитковська. Добродійка А. Міненко прочитала про Олену Телігу, а Мирослава Шпитковська про Ольгу Басараб. Сумківець Микола Качура — деклямація „Знаним і незнаним героям". Подяку учасникам, програму склала голова Т. Лиса, яка також закликала членкинь до дальшої активної

праці для нашої церкви і свого народу, пригадала умовини праці наших сестер в Україні в минулому і наші тут на вільній канадійській землі, добробут, а все таки нас повинно бути більше при громадській роботі.

Заступниця голови Марія Бурак склала подяку учасникам імпрези і заключне слово виголосив парох о. Т. Міненко.

Присутня.

З НОВИНОК У БРЕНТФОРДІ
З прощального вечора п-ву Семенюкам

Прощатись з друзями, які задумали поселитись в іншому місті, то так як казав поет О. Олесь „З журбою радість обнялась" — сумуємо за ними бо лишають нас, а радіємо, що там, де вони їдуть буде їм краще.

І так з нашого Брентфорду виїжджали на пове поселення до Гамільтону п-ва Семенюки. Нас шістьох членкинь від. ім. Лесі Українки загостили до п-ва Семенюків в понеділок 15 квітня, щоб побажати всього добра в їх новім домі у Гамільтоні.

Після сердечної гутірки, прощаючись з нашими добрими друзями, голова відділу пані Окасна Гриньків вручила їм на пам'ятку скромний подарунок (не обійшлось тут без сліз), а наша жертвенна пан Семенюк склала $10.00 на фонд відділу ім. Л. Українки, а $10.00 на прес-фонд журнала „Промінь".

Бажаємо п-ву Семенюкам на новому місті поселення, щастя, здоров'я та всього добра на многії літаі.

За відділ — А. Пережак.

Товариський вечерок у Брентфорді

Пан Анеля Немировська, членкиня відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки, запросила нас членок, як також членів ТУС до свого дому на товариський вечерок, так як це вже бувало раніше. (Пані Немировська втратила свого дорогого мужа 29 березня 1974 р.).

Того вечора перечитали ми дещо з „Променя" та радились між собою про надходяче 25-ліття нашого відділу.

По смачній перекусці з чаєм, за згодою господині і гостей провели збірку, яка принесла $20.00. На сугестію господині пані Немировської призначено $10.00 на фонд нашого 25-ліття, а $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

А. Пережак, референтка.

Бл. п. ВІРА ЦЮРКО
Монтреал, Кве.

Перші дні місяця грудня 1973 р. були сумні для нашої, всім нам дорогої, Віри Цюрко. В слабому стані свого здоров'я докінчувала вона свою працю фінансової секретарки, бо вкоротці мали відбуватись річні загальні збори відділу Союзу ім. „Доньки України". Та на превеликий жаль — несподівано для всіх — наша Віра не була вже присутня на цих зборах.

В неділю 9 грудня вранці відвезли її амбулянсом до шпиталю, де відбулася операція. По операції вона не відкривала до нас своїх очей і не говорила, а в середу 12 грудня біля четвертої години по полудні перестало битись її серце і вже не вернулась до своєї хатки та до своєї донечки Ірки, зятя Івана Лапчака і милих унуків Стефана і Олі, яких вона так щиро цілим серцем любила.

Похоронні відправи, що їх очолили Отці: Володимир і Ігор, відбулись в суботу, 15 грудня з Собору Св. Софії при співучасти великого числа людей. З вдячности за її жертовну громадську працю співав при всіх похоронних відправах соборовий хор під управою п. Р. Куліша і п. Василя Гирича. Покійниця спочила на Мавит Роял цвинтарі біля свого дорогого мужа Теодосія, який упокоївся 26 червня 1971 р.

Як всі виходці з наших рідних земель по другій світовій війні, переносила й вона зо своїм дорогим мужем Теодосієм гіркі переживання скитання, а вкінці знайшли вони 1950 р. пристановище в гостиприємній Канаді. З самих перших днів їхнього прибуття включились у членство соборової громади, а пані Віра в ряди відділу ім. „Доньки України".

Нам годі перечислити всі добрі прикмети цеї лагідної своїм характером людини. Це була ходяча щирість і лагідність. І за цю шляхетну вдачу і сердечне та щире відношення до всіх, — була шанована й люблена.

Щоб полишити за собою і за своїм мужем пам'ятку — вона вишила прекрасними українськими узорами чудове напрестільне накриття до Церкви. Вона не змарнувала свого віку. Взірцево й жертвенно відносилася до своєї жіночої організації та до Церкви. Щедро обдаровувала своїми жертвами на добродійні цілі. Подарунки були все у виді стилевої української вишивки або іншої ручної роботи.

Пишучи ці скромні спомини про Покійницю, нам ще й сьогодні не віриться, що її між нами вже немає. Вона була великою любителькою друкованого слова та знавцем класичної музики. Свого часу була учителькою гри на піяно, також була довголітною членкою церковного і жіночого хорів при Свято-Софіївському Соборі. Вона відзначувалась ще одним талантом. Будучи фаховим книговодом, провадила через довгі літа фінансові книги відділу „Доньки України", а по смерти свого мужа, який також був фаховим книговодом, пребрала ще й працю книговода при Соборі Св. Софії.

Покійниця відзначувалася виїмковою пам'яттю. Та вже в часі своєї слабості жалілась і сумно говорила, що вона старається якнайточніше складати цифри до порядку, однак вони не так виходять на рахунковій машинці, як вона цього бажає. І це з глибоким жалем ми мусіли прияти як вияв кінця її трудолюбивого і самовідданого життя.

Дорога Подруго-Сестро Віро! Нехай ці скромні спомини про Тебе ляжуть на Твою свіжу могилу, як незатертий і нев'янучий вінок та як вияв Твого доброго серця і любові до своєї Рідної Церкви, Твого улюбленого Жін. Т-ва „Доньки України", для яких Ти так багато віддала свого знання, труду й любови.

Канадська земля нехай буде Тобі пером!

Одна з Твоїх вдячних Подруг.

ПОДЯКА

Цим висловлюємо нашу глибоку подяку Всечесним Отцям — д-ру Володимиру Слюзару й Ігореві Куташові за їхні похоронні відправи та

Річні звіти відділів

ГРІМЗБІ, ОНТ.
Відділ ім. Княгині Ольги

Збори відбулися 19 грудня 1973 року, при участі 14-ти членок. Предсідницею зборів була, пані Т. Д. Лиса, а секретаркою добр. Міненко. Збори відкрила голова Теофіля Лиса, молитвою, привітала членок і подякувала урядницям і членкам за цілорічну кооперацію і працю в товаристві і попросила всіх встати і однохвилиною мовчанкою вшанувати тих членок, що відійшли від нас у вічність.

Праця в Товаристві: відбулося 6 місячних зборів і 4 сходини, а одні в справі Ювілею — 30-ліття. На кожних зборах прочитували обіжники прислані Централею чи Східньою Екзекутивою. Щороку в нас відбувалось заходом нашого Т-ва; спільний Свят-Вечір, обід на Маланчин вечір, роковини Лесі Українки, випродаж Великоднього печива, спільне свячене, храмовий обід. Прощальний обід з приводу виїзду від нас наших членів — Л. Ф. Прокоменків. Обід на парафіяльний пікнік. Вечірку для наших СУМКівців з нагоди отриманого Трофею. Наше Т-во вислало делегаток до Лонґ Бренч на 30-літнього ювілею Т-ва ім. Софії Русової, а це добр. А. Міненко, Т. Д. Лису і М. Шпитковську. Делеґатку на З'їзд Союзу Українок Канади до Вінніпеґу, на провінційний З'їзд у Віндзорі і на окружний з'їзд до Брентфорду. Улаштовано вечірку з нагоди звіту делегатки з'їзду. Відсвятковано 30-літній Ювілей нашого відділу. Членки помагали в річному базарі нашої громади.

Наш відділ опікується молодшим СУМКом, а опікунами є: добр. Міненко і пані М. Шпитковська і Т. Д. Лиса докладають своїх сил, щоб наш молодший СУМК був гідний своєї назви. А жіноче т-во не жалує грошей на їхні потреби.

На свято Св. Миколая куплено від жіночого т-ва дарунки для дітей рідної школи. Сестриці в церкві це є членки товариства, які працюють віддано бо наш відділ Союзу Українок при церкві св. Юрія.

Фінансовий звіт за рік 1973: Прибутки за 1973 р. — $1,756.56, видатки — $1,525.35, залишилося в касі — $231.21. Перенесено прихід за 1972 рік — $682.42. В касі на рік 1974 нараховується — $913.63.

Марія Нечай, секретарка.

СКАРБОРО, ОНТ.
Відділ Св. Анни

Річні збори відділу відбулись 9-го грудня 1973 р. Настоятель о. Панченко відкрив збори молитвою. Урядниці здали свої звіти. Голова пані Павлик по закінченні свого звіту, щиро дякувала заступницям, що заступали в часі її неприсутности, як також дякувала всім, що совісно працювали для добра нашої церкви. Наше т-во відбуло 10 місячних зборів. Улаштували Св. Миколая, приготовили Святу Вечерю та Маланчин вечір. Вшанували наших поетів — Тараса Шевченка та Лесю Українку. На День Матері наш чоловічий заряд завжди приготовляє смачний обід, що завершується концертом. Дуже святочно приготовляємо в себе спільне „Свячене" на котре сходиться досить поважне число гостей та знайомих. Не зважаючи на мале число членів нашої парафії, ми дуже старанно працювали щоб прикрасити нашу церкву банями. Слідуючою приємною урочистістю наша громада плянує повячення бань.

Управа на 1974 рік: уступивша голова — Т. Баран, голова — Е. Павлик, 1-ша заступниця — А. Мудра, 2-га заст. — А. Стефаник, секр. — Т. Козурко, касирка — Р. Гриб. Фінансова секр. — А. Петришин. Комітет хворих — А. Михальчук. Телефонічний комітет: О. Михальчук, С. Кукурудза, М. Біла. Базаровий комітет: Т. Баран, М. Гриньків, А. Мудра. Господиня кухні, П. Гриньків. Контр. комісія: А. Марандюк, пані Фешок, М. Сіркан. Культ. осв. реф., добр. Т. Панченко. Реф. „Променя" — С. Кукурудза. Реф. СУМК: С. Кукурудза, А. Михальчук. Учительки недільної школи: Сузан Гриньків та Надя Савчук

За 1973 рік прибутку мали $1,904.12, видатки — $1,207.49, з 1972 року лишилось $426.72. На церкву дали $1,500.00. **Т. Козурко, секр.**

ШІГО, САСК.
Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори відділу відбулися 6 грудня 1973 р. в Народнім Домі. Присутніх членкинь було 19. Голова відділу відкрила збори тихою молитвою, однохвилинною мовчанкою вшановано помершу членкиню. Предсідницею зборів вибрано пані К. Думанську, а секр. пані А. Парнету. По відчитанню звіту з минулих річних зборів слідували звіти членкинь і заряду. Голова пані Рудей склала подяку зарядові і членкиням, що з нею так згідно співпрацювали. Касирка та референтки комітетів подали звіт своєї праці.

Діяльність: впродовж року відбуто 7 місячних зборів, на яких ми читали обіжники та іншу кореспонденцію, також обговорювали всі дотичні справи. Тов. старалось, щоби відвідати хворих також потішати їх квітами або карткою побажання. Членкині брали участь у колядах разом з церковним членством. Приготовили і обслужили на двох похоронах і поминальних обідах. Разом з церковною громадою приготовили храмовий обід на Зелені Свята. Влаштували осінній базар де продавали домашне печиво, ручні роботи і перекуску.

Відділ жертвує на ріжні цілі, як на фонд недуги рака, серця, та Червоний Хрест. Справляли маленьке прийняття новонародженої дитинки з маленьким дарунком, а також забаву у 50-літній ювілей подружжя панству Домні і Михайлові Гарас.

Тов. дало фінансову поміч для Народного Дому і покупили дещо з потрібних речей до кухні. Подарували годинник до Фом Лейк шпиталю. На здобуття фондів перевели 4 бінґа.

Фінансовий звіт з 1972 р. в касі — $115.57, прибутки у 1973 — $500.87, видатки 1973 — $307.98, осталось в касі — $308.46.

Заряд на 1974 рік: Голова К. Рудей, заст. голови К. Думанська, секр. добр. Е. Кокорудз, касирка Г. Клевчук. **А. Парнета, секр.**

зворушливі прощальні промови підчас Панахид і Похорону; Соборовому хорові під управою диригента п. Р. Куліша і п. В. Гирича, та дякові п. О. Кипибіді, за їхню участь у похоронних відправах; Жін. Тов. „Доньки України" — за поміч в улаштуванні поминкової трапези, за відвідування Покійниці в шпиталі, за щирі поради й духовні розради; Всім рідним, односельчанам, друзям, приятелям і знайомим, що чимнебудь послужили та віддали честь в останнє нашій найдорожчій МАМІ й БАБУНІ; Як рівно ж щира подяка всім, що прикрасили своїми квітами-вінцями гріб Покійниці,

Вдячні:

Доня Ірина і зять Іван Лапчак, унук Степан з дружиною Лілей, унучка Оля і братова Пелагія Цюрко.

ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА
Відділ при Катедрі Св. Івана

Звіт праці відділу за 1973 рік, впродовж якого відбулося 10 загальних місячних зборів, 4 засідань управи і річні збори. На кінець року належало 265 членкинь. При відділі існує 26 комітетів і кожного місяця працює окремий місячний комітет.

Річні збори відбулися 2 грудня, 1973 року. Голова Розалія Фарина, відкрила збори молитвою. Однохвилинною мовчанкою вшановано членкинь, які відійшли у вічність. Про діяльність відділу звітували членкині управи й голови різних комітетів.

ЗВІТИ УПРАВИ

Голова, Розалія Фарина була делегаткою на Все-Канадському з'їзді у Вінніпезі, провінційному з'їзді в Едмонтоні, на Світовім Конґресі Вільних Українців у Торонті й на Українському Дні КУК у Вегревілі. Брала участь у 70 зборах і засіданнях. Була присутня майже на всіх імпрезах у нашій, та в інших громадах, де часто промовляла від відділу. Вона зібрала й видрукувала важливі рішення й рекомендації з різних рекордів відділу за минулих 20 років.

Перша заступниця голови Люба Ґреґорі заступала голову 10 років на різних засіданнях і на однім Чаю. Друга заступниця, Олександра Фарира, заступала голову 8 разів на засіданнях. Вона відповідала за замовлення авдиторії на різні підприємства, що включали подання страв. Таких обідів було 43. Наймала куховарок та мала догляд над замовленням харчів. Третя заступниця Катерина Гарасим, замовляла харчі на обіди та заступала два рази голову. Четверта заступниця, Василина Леськів відповідала за переведення похорнних обідів, яких було 27.

Звіт касирки, Надії Николин. З 1972 р. в касі лишилося — 7,578.89 дол. Прибутки за 1973 р., — 42,582.71 дол., видатки за 1973 р. — 41,497.41 дол. На 31 жовтня, 1973 р. в банку лишилося 8,664.19 дол., включно з касами комітетів відділу, разом лишилося 12,287.97 дол.

Головні пожертви відділу: на Катедру Св. Івана — 15,238.75 дол., на Український Дім Св. Івана для Старших — 1,000.00 дол., на Музейну Фундацію — 500.00 дол., на Музейний фонд — 100.00 дол., на „Промінь" — 120.00 дол., до Албертійської управи СУМК — 1,000.00 дол., на Організаційний фонд СУК 350.00 дол., на Стипендійний фонд Пров. Екзекутиви — 100.00 дол., на дві стипендії для богословів — 200.00 дол., на квіти для Катедри — 374.33 дол., на поміч українській громаді в Аргентині — 348.60 дол., три пожертви (по $50)— 150.00 дол.

ЗВІТИ КОМІТЕТІВ

Українська Школа — Анастасія Шемелюк. У навчальному році 1972-73 було около 100 учнів. Було вісім учительок, які навчали кляси від садочка до шостої. Один учитель співу, а другий клясу дорослих. Школа влаштувала два концерти: Різдвяний і Весняний на закінчення шкільного року. Учні брали участь у Шевченківськім концерті, у дні „Українсько-

УПРАВА ВІДДІЛУ С. У. К. ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ ЗА 1973 РІК. Перший ряд зліва направо: Митр. о. Ф. Керницький, Надія Николин, Василина Леськів, Олександра Фарина, Розалія Фарина, Люба Ґреґорі, Марія Вавринюк, Марія Ґрекул, Катерина Гарасим, Прот. о. О. Хом'як. Другий ряд: Катерина Міськів, Наталія Базюк, Ніна Верстюк, Осипа Фарина, Стефанія Голубіцька, Марія Лазарук, Тетяна Лазарович, Розалія Ґовда. Третій ряд: Надія Боднар, Наталка Мельничук, Анна Особа, Параня Сліпчук, Анастасія Шемелюк, Василина Бойко, Марія Прокопів.

го Учня" на оселі „Барвінок" та в інших імпрезах.

Українські танки — Наталка Дептух. У 1972-73 навчальному році було 97 учнів і двоє вчителів — Ґиня Федоров і Володимир Іщечко. Учні відбули один концерт, виступали в „Домах для Старших" і на програмі чаю для „Променя".

Молодший відділ СУМК — Марія Прокопів. Було 26 членів, які виконували цікаву програму з різноманітними проектами. Вчилися різьби, вишивання, писання писанок, печення пасок і інше. Для здобуття фондів мали продажі різних ручних виробів і також ходили колядувати. Мали соціяльні вечірки й спортову програму. Всі брали участь у „Джемборі" у Ванкувері. Під проводом Вол. Бартка видавали журналик „Клич". Пан Бартко також викінчив фотоальбом зі всіх їхніх активностей. Ті, що належали до Сумківського хору, виступали на різних імпрезах.

Старший відділ СУМК — Наталка Мельничук. Членів було 34. Сумківський хор із 50-ох членів із усіх 4-ох громад відзначився своїми виступами у різних імпрезах в Едмонтоні та в інших місцевостях. Їздили до Лойдмінстер, де співали Службу Божу і відбули концерт. Брали активну участь на „Джемборі" у Ванкувері і Волей, на Все-Канадськім З'їзді у Вінніпезі, та на Провінційнім З'їзді СУС в Едмонтоні, де співали Літургію та брали участь у нарадах, концертах, драмі та спорті. Чотири групи їздили колядувати.

Членський — Марія Гринчук. На кінець 1973 року було 265 членок. Комітет улаштував Членський чай та занявся виданням нового адресара відділу.

Промінь — Анна Особа. Комітет улаштував чайне прийняття в користь „Променя". Під час 1973 р. вислано до редакції суму 732.00 дол. — на передплати — 308.00 дол., на пресовий фонд — 269.00 дол., на Різдвяні желання 155.00 дол. Комітет придбав 2 нові передплаті.

Церковний — Галина Ґрекул. Комітет улаштував „Чай" у резиденції Владики. Прихід у сумі 164.00 дол. передано до Західньої Епархії У.П.Ц. Комітет відповідає за квіти й прикрасу Катедри. Також висилає квіти до Владики і отців парохів на Різдво і Великодні Свята.

Культурно-освітній — Розалія Ґовда. Під час місячних зборів відділу було 5 доповідей і читання „Великодня Ніч". Анна Звоздецька висвітлила діапозитиви із зустрічі з членами громади У. П. Церкви Св. Покрови в Буенос Айрес, Аргентіна. Прихід із цього та з окремої збірки в сумі 348.60 дол. вислано до тієї громади на будову нової церкви й для українців у „Домі для Старших". Параня Сліпчук демонструвала виріб калачів. Вручено „Кобзарі" вісьмом учням української школи, як нагороди, за писання есеїв про Шевченка.

Фундація Василя Сарчука — Марія Сулима. Під час 1973 року вислано пожертв у сумі 652.00 дол.

Бібліотека — Параня Сліпчук. Отримано дар 4-ох книжок і 11 річників „Українського Голосу", що їх плянується оправити.

Добродійний — Марія Лазарук. Членки комітету відвідали 786 хворих осіб у шпиталях, лічницях та домах. Вислано рожу й вазу до 12-ох хворих членок. На Різдво розвезли 90 торбинок і кошиків з овочами, а на Великдень розвезли 115 кошиків із бабками, писанками й овочами хворим старшим українцям у вище згаданих установах. Квіти з різних підприємств, як чаїв та обідів, завозили пацієнтам. Новий проект був поданя гарячих місячних обідів у „Бисел Центрі" для старших українців. Дарували українські книжки до бібліотек у шпиталях. Також передплачують „Промінь" до 3-ох, а „Український Голос" до двох шпиталів. Членки брали участь у збиранні фондів на „Недугу серця". „Недугу рака", „Комюніті" фонд і на „Школу для умово-недорозвинених".

Канадська Асоціяція для сприяння умовохвориш — (Ментал Гелт) Люза Ґрегорі, представниця від нашого відділу, закінчила 12 років праці для добра бувших пацієнтів, подаючи поміч у їхніх проблемах та програмах.

Місцева Жіноча Рада — представниці — Люба Ґрегорі, яка є головою комітету „Здоров'я і Оточення" при Раді і Вікторія Шевчук, друга заступниця голови, регулярно брали участь у засіданнях і програмах та звітували на зборах відділу. Від мистецького комітету відбувалася виставка вишивок із знимками й поясненням про пристусованість українських вишивок до модерного вбрання.

Стипендійна Фундація — Іванна Дженис. Комітет виплатив дві 100.00 долярові стипендії богословам у Колегії Св. Андрея у Вінніпезі за найкращий поступ у предметі „Історія Східньої Церкви". Ними були Іван Ловиг з Едмонтону і Василь Макаренко з Торонто. Вложено третю 1,000.00 дол. до Стипендійної Фундації.

Асоціяція Об'єднаних Націй — Василина Бойко, представниця від відділу. Була другою заступницею управи, брала участь у 12-ох різних зборах і, як делегатка, на річні конвенції Об'єднаних Націй Канади. Комітет поклав багато праці, щоб гідно зарепрезентувати українську частину на різних імпрезах. Зроблено це виставами мистецьких виробів, продажем, страв, печива тощо, на „Міжнароднім Дні", на церемонії Канадського горожанства, на „сморгесборґ" обіді для „Юнайтед Вий" і на Міжнароднім балю, де Сумківський хор брав участь у концертовій програмі.

Архіви — Тетяна Лазарович. Всі матріяли в архіві є в добрім порядку. Тримала альбом вирізок із газет, цікавих новинок про українців та українські справи під час року.

Маєтковий — Осипа Фарина і Марія Ковальчук зробили перепис кухонного маєтку.

Ювілейний — Катерина Міськів. Комітет улаштував чайне прийняття 19-го серпня з нагоди 47-ої річниці відділу. За 25-річну працю при нашім відділі відзначено Катерину Кругляк, Марію Палилик, Василину Леськів, Ольгу Перун, Анну Крис, Параню Винничук і Стефанію Обуховську. Також трьох переходових членок вшановано за 25-річну працю при організації СУК — Марію Ковальчук, Марію Ґаук і Марію Самоїл. Відбулося також спеціяльне вшанування членки Анастасії Пітухової з нагоди надходячого століття дня її народження. Соціяльний комітет перепровадив перекуску. Концертову програму виконав хор „Сумківок".

Бінговий — Ніна Вірстюк. Цей комітет занимався продажем при „буфеті" під час бінґів, яких відбулося 53, при помочі 78 осіб. Чистий дохід 4,657.64 дол.

Соціяльний — Стефанія Голубіцька. Комітет відповідав за перекуску під час 7-ох чайних імпрез, а помагав на двох.

Контрольна комісія — Розалія Маланчук, від імени комісії, висловила довір'я уступаючій управі.

Управа на 1974 рік: голова Розалія Фарина, уступивша голова — Надя Боднар, заступниці — Василина Бойко, Доця Корпан, Василина Леськів і

Параня Калат. Рекордова секретарка — Марія Вавринюк, кореспонденційна секретарка — Марія Грекул, заступниця секретарки — Галина Федорків, касирка — Катерина Бабич, заступниця касирки — Анна Скуба. Контрольна комісія — Ольга Грушка, Розалія Маланчук і Моніка Челядин.

Голови комітетів: молодший СУМК — Марія Прокопів, старший СУМК — Наталка Мельничук, українські танки — Наталка Дептух, бібліотека — Параня Сліпчук, культурно-освітній — Розалія Говда, мистецький — Славка Гладун, Місцева Жіноча Рада — Люба Лазарук, осінній баль — Славка Фербей і Ілюся Чорнел, церковний — Галина Грекул, соціяльний — Анна Пронюк, архіву — Тетяна Лазарович, видавничий — Наталія Базюк, Промінь — добр. Марія Хом'як, членський — Марія Гринчук, Українська Школа — Марія Фляк, ювілейний — Ольга Ганночко, маєтковий — Марія Ковальчук і Павліна Канасевич, умових хворіб — Надія Боднар, фонд В. Сарчука — Марія Сулима, музейний фонд — Леся Івасюк, споживчий — Катерина Міськів, стипендійна фундація — Іванна Дженис.

Марія Вавринюк,
рекордова секретарка.

ЄЛОВ КРІК, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого товариства відбулися 7 грудня 1973 року в Українському Народнім Домі в присутности 12 членкинь.

Предсідницею зборів була голова, пані Маруся Войціховська, яка відкрила збори спільною молитвою і хвилиною мовчанки у пошану відійшовшим членкиням.

Секретаркою зборів була пані Ева Драпак, яка прочитала звіт з річних зборів 1972 року та іншу кореспонденцію. Пані Ольга Стельмащук прочитала звіт сестриць.

Касирка, пані Анна Липчук прочитала фінансовий звіт, який був прийнятий членкинями контрольною комісією.

Голова М. Войціховська дала звіт з цілорічної праці і висловила сердечну подяку своїм заступницям паням Анні Пасішник і Анні Кіндрачук за їх велику поміч і всім членкиням за їх добру та щиру кооперацію, що так гарно сходилися і спільно працювали. Звіти виказали, що членкині активно виконували свої обов'язки і діяльність була досить эктивна, за що голова їм щиро подякувала і побажала всім найкращих успіхів на 1974 рік.

В минулім році товариство відбуло річні збори, два рази місячні збори і 7 засідань заряду і комітетів.

Для придбання фондів членки улаштували успішний випродаж писанок і Великодного печива як також продавали перекуску і чай в той самий час. Відбули 1 бінго, 2 похоронні перекуски, 1 обід на празник на Петра і Павла, 2 вечері і бенкети, 1 куряча вечеря і бінго на церкву. Відбули один пращальний вечерок для двох членкинь, які виїхали з околиці. Членкині займалися приготуванням страв і прийнять на 3 весілі.

Імпрези, що відбулися впродовж року: членки відсвяткували День Матері і роковини Тараса Шевченка та Лесі Українки при зборах де референтки прочитали різні поучаючі матеріяли.

Під час Різдвяних свят членкині спільно з членами церковної громади ходили колядувати на місцеву Православну церкву, яку прибирають і удержують там порядок.

Відвідували хворих членкинь і висилали квіти та побажання хворим членкам до шпиталю. П'ять (5) членкинь — пані Анастасія Спелей, Ольга Борса, Анна Кіндрачук, Ева Драпак, і Ольга Стельмащук, поїхали у місяці липні на оселю „Зелений Гай" у Вакав, Саск і там наварили пирогів для дітей на вечерю.

Товариство жертвувало на місцеву церкву $400,00, а на Український Народний Дім $291.57. Відділ також жертвував на слідуючі цілі: пресовий Фонд журнала „Промінь" $15.00, на Музейний Фонд до Саскатуну $50.00, і до журналу „Промінь" на два нев'янучі вінки $20.00.

На кожних зборах відбувалася маленька розігравка, яка за рік приносить поважну суму грошей. Товариство передплачує журнал „Промінь" і сповнило свій бюджет до централі.

Фінансовий звіт відділу: з року 1972 осталось в касі — $2,147.90, прибутки у 1973 році — $2,152.83, видатки — $1,162.22. В касі осталось — $3,138.51.

Управа відділу на рік 1974. Голова — Маруся Войціховська, 1-ша заступниця голови — Анна Пасішник, 2-га заст. голови — Анна Кіндрачук, секретарка — Ольга Стельмащук, касирка — Анна Войціховська. Контрольна комісія — Анастасія Спелей і Ольга Олексин. Референтки: Культурно Освітня — Анна Кіндрачук, господарства — Ева Драпак, здоров'я — А. Войціховська. Комітети: -- (1) до посуду: Зоська Зіп, Анна Олексин, і Михайліна Бальон. (2) до обіду і перекуски: Стефка Семенюк, Ольга Мадрига, А. Кіндрачук і А. Олексин. Господині до церкви: Анна Войціховська, Стефка Семенюк і Зоська Зіп. Гардеробчики: Анна Войціховська і Ольга Стельмащук. Сестриця до церкви: Євка Кухта.

Ева Драпак, секретарка.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися 12 листопада 1973 в залі Собору Св. Володимира. Марія Пасіка, голова була предсідницею, а секретарювала Наталя Бал, секретарка відділу.

Пані Пасіка відкрила збори. Молитву провів Отець митр. В. Федак. У своїм привітальнім слові, Отець підкреслив вартість жіночої праці в церковнім і культурнім полі, і склав подяку членкиням за здобуток великої праці. Пам'ять членок, що відійшли у вічність вшановано однохвилинною мовчанкою.

Відтак слідували звіти заряду і комітетів. Діяльність товариства: Впродовж року відбулось 11 місячних зборів. На 25-літний ювілей Собору Св. Володимира, який відсвяткований 27 жовтня, і на архиерейську візитацію його Високопреосв. Архиепископа Михаїла 28 жовтня, членкині приготовили обіди. Вечері приготовили на двоє пущень. на Йорданську Святу Вечерю, обід вшанування почесних членів громади, та обід на спільне свячене. Членкині відсвяткували свою передріздвяну вечерю, і так як в попередніх роках день нашої патронки, Лесі Українки; обидві імпрези були відзначені відповідними програмами. Місцевий відділ КУК також активно підтримуємо. Делегатки були вислані на окружний, провінційний і всканадійський з'їзди. Щоби мати прибуток фінансів до каси, відбувались ріжні бінга, базарі й випродаж уживаних речей.

Фінансовий звіт: осталося в касі з 1972 р. $261.31, прибутки 1973 р. $9,441.69, видатки — $9,361.55. У касі готівки — $341.45.

Головні пожертви на 1973 р.:

На місцевий собор — $7,500.00, Інститут Св. Володимира (Торонто) — $100.00, „Промінь" — $290.00; Музейний Фонд — $200.00; Рідна Школа ім. Василя Сарчука при Соборі Св. Володимира — $300.00; СУМК —

$50.00; Організаційний Фонд —$45.00.

Управа відділу на 1974 р.: уступивша голова — Марія Пасіка, новообрана голова — Евгеня Гребенюк, 1-ша заст. голови — Палагна Дибко, 2-га заст. голови — Катерина Баюс, секретарка — Наталя Бал, заст. секр. — Варвара Логин, касирка — Галя Олексюк, фінансова секретарка — Галя Дробот, Контрольна Комісія — Галя Довбета, Марія Баран, Марія Пелепюк. Референтки — освіти — Варвара Логин, добр. П. Федак, Анна Токарик; Інституту — добр. П. Федак, „Променя" — Анна Бело, Залізного Фонду — Катерина Баюс, Молодшого Відділу СУМК — Галя Липка, пані Люльчик, СУМК добр. П. Федак. Комітт відвідування хворих— Марія Шічова, Дарія Загарий, Марія Пелепяк, Верна Боровська. Почесні Сестриці — Марсила Вальковська, Оксана Фастрига, Альбіна Чернешук, Сестриці — Ольга Антонюк, Катерина Черопіта, Марія Шічова, Дарія Загарий, Лідія Рушчин, Евдокія Роман, Теодора Швед. Господині — Марія Шічова, Марія Баран, Дарія Загарий, Розалія Окраїнець, Катерина Баюс. Догляд кухні — Евдокія Роман, Марія Баран. Телефонічний комітет — очолює: Палагна Дибко. Членки: Галя Довбета, Дарія Бенсан, Ольга Антонюк, Анна Олійник, Михаліна Цибак, Верна Борецка.

Після вибрання нового заряду, уступаюча голова, Марія Пасіка склака подяку Отцеві митр. Федакові, голові і заряду громади за добру кооперацію, співпрацю та найсердечнішу і глибоку подяку членкам заряду, і всім членкам, що так щиро працювали. Нововибрана голова Евгеня Гребенюк подякувала за довіря і закликала членкинь до помочі, щоби дальше праця йшла вперед для добра нашої Церкви і для нашого народу!

Н. Бал

ОШАВА, ОНТАРІО
Відділ ім. Барвінок

В протязі річного терміну від 2 жовтня 1972 р. до 5-го листопада 1973 р. Союз Українок Канади, відділ Барвінок в Ошаві, очолювала енергійна, завжди пильна до праці пані Оля Горегляд. Під її вмілим і дбайливим проводом Барвінок процвітав гарно і успішно. Кожна урядниця, кожна референтка і комітети зокрема виконували сумлінно свої обов'язки, причиняючися до розквіту організації.

Найвидатнішими подіями року являлися дві окремі імпрези: „Показ Історичних Строїв" і влаштування павільйону „Одеса" спільно з Сестрицтвом Св. Покрови під час "Fanfare" в Ошаві.

30 вересня 1973 р. взяла місце надзвичайно цікава, більшого значення в українськім народнім мистецтві імпреза „Показ історичної та народньої ноші". Очевидно багато старань і зусиль вложив відділ. Показ включав модерну ношу з вишивками, прекрасний коментар, чудовий акомпаніямент на піяно панни Христі Куць і охочі модельки та моделярі. Глядачі з висловом належного признання подивляли історичні строї, які в'яжуть тісно український народ з історією Руси-України. Народні одяги, своєрідною красою вабили незмірно глядачів. Історичні і народні строї позичені з Торонтонської філії музею СУК упорядковувала пані Іванна Вахна. Пані Анна Троян керувала виступами. Інші представниці і гості з Торонто також взяли участь. На закінчення відбулося чайне прийняття. Такого рода імпреза відбулася перший раз у Ошаві, яка по собі залишила приємні спомини, а щонайбільше живий вияв поважної частини української культури.

"Fanfare" — тиждень спонсорований містом Ошавою відкрито величавою парадою 24 червня 1973 р., де українська молодь православної церкви Св. Івана Хрестителя взяла участь за посередництвом КУК. Поруч з іншими групами декілька членок „Барвінку" приложили багато старань в цій ділянці.

Зі зв'язком повищого тижня павільйон „Одеса" відбувся у парафіяльній залі Св. Івана 27—28 червня 1973 р. приготовлений Союзом України Канади, відділ Барвінок спільно з Сестрицтвом Св. Покрови, на чолі з пані Юлією Підвербецькою. Перша така подія у Ошаві увінчалася успіхом. Положені труди, праця, старання, посвячений час принесли фінансові користі.

Панна Даруся Стезик, краля „Одеси" і одночасно "Miss Fanfare" міста Ошави вітала танцюристів, які виконували мистецькі точки на сцені. Оркестра хлопців грала веселу музику додатково до співу соліста. Прибрана кімната українського стилю, артистично уложені експонати відображувало багате народне мистецтво, властиве українському народові. Назагал улюблені українські страви були популярними. Обслуга до столів дівчата в одностроях у вишитих блюзках імпонувала усім громадянам.

Багато неописаної праці було доложено до здійснення такої величавої кількаденної події. Сердечна подяка і щире спасибі всім тим, хто чим небудь причинився до успіху павільйону „Одеса".

Одним з патріотичних свят, являлося Свято Лесі Українки — геніяльної поетеси, улаштоване 25 лютого 1973 р. програмовим Комітетом. В програму входили, — відкриття, читання поезій і творів, співи, уривок драми „Лісова Пісня". Гутіркою при чаї закінчно день.

Референтки молодшого відділу СУМК опікувалися молоддю, приготовляючи відповідну програму. Осіню 1973 р. активізовано старший відділ СУМК, який відтоді регулярно переводить свої сходини за порадами референток і керівників.

По певних дискусіях прийдено до рішення вишиття хоругов до церкви. Чотири пані і членки Христової Церкви, які люблять вишивати згодилися взятися до ревної, багатогодинної праці вишивання хоругов. Це довгий і великий проект і комітет передбачає, що справи підуть своїм ходом на славу Божу.

З ділянки культурно-освітньої праці відбуто показ писання писанок разом з СУМК; спільними силами влаштовано концерт на День Матері 13 травня; улаштовано День Українського Студента з відповідною програмою; учащали на літературний вечір в честь письменниці; на одних зборах вислухано доповідь на релігійну тему настоятеля парафії о. Тараса Славченка; на інших зборах мали нагоду чути про новий районний уряд від кандидатки на майора міста. Декілька членок посвячують свій час і знання навчаючи дітей у недільній школі.

Комітет недільної школи приготовив снідання дітям по Св. Причасті. Це був один день під час посту, коли більшість дітей приступало до Св. Таїнства. Асистували церковній управі на чолі з головою паном Іваном Куній при закупленні початунків, які були роздані дітям на Святомиколаївськім концерті переведеним рідною школою.

Відділ займається добродійними ділянками. Рознесли кошики паски під час Великодня до шпиталю і старечого дому українським пацієнтам.

Передали дарунки почерез Білий Хрест до психіятричного шпиталю.

Представниці до Місцевої Жіночої Ради, які одночасно займали поважні становища у Раді інформували відділ про біжучі справи. Наколи заходила потреба, уділював часу на дискусії і резолюції. Представниця до жіночого відділу Комітету Українців Канади в Ошаві, брала активну участь у рамках праці на користь суспільства. Референтки до народніх українських танків секретарювали панові Николаєві Воробець, який у сезоні щосуботи навчає дітей і молодь українські народні танки.

Одної неділі літом 1973 р. разом з церковною управою гостили учасників літніх курсів Українознавства Інституту Св. Володимира, які на чолі з паном Б. Панчуком завітали до Ошави на Службу Божу. Традиційне спільне Свячене-Обід при парафії було приготовлене Союзом Українок. З нагоди деяких громадських обідів влаштованих сестрицтвом, членки пекли печиво. До розвагової частини належала Вечеря в честь чоловіків, де членки зі своїми чоловіками спожили вечерю, а пізніше слідувала відповідна програма.

Придбання фінансів включно: павільйон, перекуска з нагоди забави 2 соціяльні вечірки, щомісячна будка де продавали поживу і каву, одна продаж голубців і печива, 2 випродажі вживаних речей, тощо.

Товариство мало 10 місячних зборів включаючи 1 річні збори, по домах членкинь і цілий ряд засідань комітетів. Делегатка брала участь у пров. з'їзді СУК Східньої Канади, що відбувся у Виндзор. Виповнено анкету до Централі з належним бюджетом. Пожертвувано 500 дол. на церкву Св. Івана Хрестителя. Подаровано 25 дол. на трофей до СУМК. Переслано 10 дол. до провінційного музею СУК. Одна членка подарувала до музею шкіряні чоботи, в пам'ять своєї мами. Вручено стипендії трьом учасникам літніх курсів українознавства.

Склад управи відділу: Оля Горегляд — голова; Олена Плішка — уступивша голова; Леся Міносора — 1-ша заступниця голови; Валентина Холонюк — 2-га заступниця голови; Оля Куць — рекордова секретарка; Марія Григоренко — касирка; Кароля Шевчук — фінансова секретарка; Наталя Давдс — секретарка до преси; Валентина Холонюк, Надя Стець, Ширлі Холонюк — телефонічний комітет; добр. Олена Славченко, Валентина Холонюк, Надя Стець — Комітет до Недільної Школи; Ідея Люис, Анна Дутчак, Ґеня Маґа — програмовий комітет; Олена Плішка, Йозина Стюрджес, Діянна Омелянчук — Комітет до хворих; Марія Григоренко, Маріана Шолдра, Оля Куць — референтки до мол. відділу СУМК; Марія Григоренко, Анна Дутчак — представниці до льокальної Жіночої Ради; Наталя Давдс, Ірина Садова — добродійні референтки; Юзефина Гриців, Ірина Дрозвик — референтки Укр. Нар. Танків; Михайлина Ґонта — представниця до КУК; Ґеня Маґа — референтка членства; Анна Дутчак — рефрентка „Променя"; Ґеня Маґа, Наталя Давдс — контрольна комісія.

Усім урядницям, комітетам висловлюємо подяку, що уможливили поступ „Барвінку".

Наталя Давдс,
секретарка преси.

КАДЕТ — ЕЙЛШЕМ, САСК.
Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори жіночого товариства відбулися в неділю, 27 січня 1973 р., в домі Марії Рудей. Голова Анасія Рудей відкрила збори молитвою. Секретаркою зборів була Марія Рудей. Присутніх членкинь було 18. Касирка Варвара Козунь прочитала фінансовий звіт, що його Контрольна комісія — Розалія Козунь і Ірина Рудей, прийняли як читаний.

Фінансовий звіт: Прибутки в 1973 році — 1,929.45 дол., видатки — 1,278.76 дол., в касі лишилось — 2,083.82 дол.

Товариство жертвувало грішми на свою льокальну церкву, Народний Дім, „Донорс Чайс" і на Старечий Дім в Нипавин.

Під час року товариство влаштовувало різні імпрези, як Спільне свячене, Храмовий обід, Програма в старечому домі, 2 випродажі печива, курячу вечерю, церковний бенкет, ювілейну вечерю, 3 весільних вечер, бінґо, пирогове пущення і приготовили дитячу точку на програму коли відбулося польове Богослуження в Ґронліді, Саск.

Управа відділу щиро дякує всім членкиням за їх довір'я і кооперацію.

Нова управа на 1974 рік: голова — Анасія Рудей, заст. голови — Анна Н. Козунь, секр. — Марія Рудей, касирка — Маруся Козунь. Контрольна комісія — Євгенія Козунь, Ірина Стадник і Маруся Рудей. Сестриці до церкви — Анна А. Козунь, Марія Романиця, Параня Рудей, Василина Звоздецька і Варвара Козунь. Господині — Анна А. Козунь, Софія Черапущак, Варвара Козунь і Анна Н. Козунь. Відвідування хворих — Марія Юзко, Ірина Стадник і Ірина Рудей.

Марія Рудей, секр.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛБЕРТА
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори відділу відбулися 5-го грудня 1973 року в залі Українського Народнього Дому. Збори відкрила голова Єлисавета Рошко. Однохвилинною мовчанкою вшановано померлих членкинь.

Голова відділу пані Є. Рошко, здаючи звіт, склала членкиням подяку за поміч і кооперацію впродовж цілого року. Сказала, що головним завданням нашої праці в 1973 році було займатися більше виховними справами серед нашої молоді СУМК, дбати про культурно-освітні ділянки.

Про діяльність відділу звітувала секретарка пані М. Рацой і касирка пані Р. Садова. Впродовж року відбув 10 місячних зборів і 10 засідань з різними комітетами. У березні відділ святкував роковини Лесі Українки. Того вечора відділ гостив у себе представниць провінційної управи Союзу Українок на Алберту з Едмонтону.

Нашим головним проєктом у 1973 році було заохочувати і піддержувати всяку культурно-освітню працю. В часі Різдва членкині відділу зорганізували групу дітей на колядування на церкву, а опісля ще ходили діти з членкинями колядувати на дім старших громадян. Улаштовано такі імпрези: роковини Лесі Українки, Тараса Шевченка і День Матері. Молодь училась народніх танців під управою своїх учителів. Молодь була дуже рада, що мала нагоду виступати на пирогове пущення і на День Матері.

Членкині нашого відділу улаштували для молоді показ традиційного печива — пасок, бабок, як писати писанки. Кожне з учасників курсу мало приготовити Великодний, для свячення в церкві кошичок. Добродійний комітет відвідував хворих членкинь в шпиталі і по домах та в домі старших громадян і „нирсінґ гом", на Великдень несли там кошики з паскою. В квітні відділ брав участь у провінчаю і виставі в Едмонтоні — 13 членкинь їздило автами і на цю виставу, возили свої українські вишивки. Там

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

КУРЯЧІ НІЖКИ У БІЛІЙ ПІДЛИВІ

Потрібно на 4 особи:

4 ніжки
1 ложка товщу
1 ложка муки
¼ літра води
1 ложка масла
1 ложка муки
¼ літра молока
зелена петрушка

Ніжки помити. Товщ сильно розігріти. Ніжки посолити, обтачати в муці і підсмажити рум'яно з обидвох сторін. Зложити до риночки, влити туди води і душити пів години на легкому вогні. Муку підсмажити з маслом зовсім ясно, залити це молоком і заварити. Залити цим м'ясо, нехай раз закипить. Доправити до смаку й додати зелену січену петрушку. Подавати з рижом.

ГРИБКИ ДО МОЛОДОЇ КАРТОПЛІ

1 велика цибуля
2 ложки масла
1 фунт грибків (печериць)
½ горнятка води
1 горнятко кислої сметани
1 ложка муки
сіль і перець
1 ложка зеленого кропу
(не обов'язково)

Посікти цибулю на дрібно і всмажити на маслі до рум'яна. Грибки почистити, покраяти на тонкі пластинки і додати до цибулі. Накрити і душити шість хвилин. Додати воду, посолити і поперчити до смаку і далі варити пів години. Розмішати муку з сметаною і влити до грибків. Дозволити трохи покипіти. Хто любить смак кропу, можна домішати кріп. Подавати з молоденькою картоплею. До картоплі грибковий сос не має бути дуже густий.

СВИНЯЧІ РЕБРА З КАПУСТОЮ

2 фунти свіжих свинячих ребер
3 горнятка кип'ячої води
1 кварта квашеної капусти
1 велика цибуля, посічена
1 морква середньої величини
½ ложечки кмину
сіль до смаку

Покраяти ребра на кавальчики і покласти в плитку ринку. Пекти в дуже гарячій печі, щоб зарум'янилися і товщ стопився. Вийняти зарум'янені ребра і дати до баняка. Налити кип'ячої води, накрити і варити на вільнім вогні аж зм'якнуть, але ще не відстають від кісток. Додати квашену капусту (якщо капуста дуже кисла, виполоскати і відцідити), посічену цибулю, покраяну моркву і кмин. Посолити до смаку. Варити без покришки 20 мінут, або аж капуста зваріться і м'ясо зм'якне.

Подавати з печеними картоплями.

ВАНІЛЬКИ

Потрібно на тісто:

2 горнятка борошна (мука)
1 горнятко масла
3 жовтки
1 ліска ванілії

На склицю:

1 чубате горнятко цукру-мучки
1 білок
сік із пів цитрини

З масла, борошна, ванілії й жовтків замісити тісто. Розтачати в прямокутник і краяти під лінійку пасочки (1 на 3 цалі). Нехай постоять у холодному. Потім вийняти і, не рухаючи їх, покрити склицею. Мастити великим ножем, щоб було рівно, і пекти в легкій печі (на 300 ст.). Коли простигне, перекладати квасною мармелядою так, щоб мармеляда була в середині, а склиця зверху і зі споду.

Склиця: Цукор із білком втерти, додаючи до того сік із цитрини.

наша голова пані Є. Рошко наливала чай.

Членкині приготовили і обслужили 8 бенкетів, 9 вечер для Лайонс Клюбу, вечерю на Маланку, спільну Святу Вечерю по Різдві, робили вареники на пирогове пущення і дали вечерю молоді, що ходила колядувати.

Того 1973 року відділ подарував $100.00 на Київський Гай у Мус Лейку, дав $100 на уніформи для молоді, які грають гакі. Відділ подарував посуду для вечері, яку робили для родини, що погоріла. Відділ дає грошеві нагороди студентам за найкращі марки в українській мові у державній школі у 12 клясі. Відділ передплачує журнал до шпиталю, для дому старших громадян і „Нирсінг гом". Дали на прес. фонд журнала $65.00, для Народного Дому $66.00.

Відділ взяв участь у головному з'їзді Союзу Українок Канади у Вінніпезі — делегаткою була пані Р. Варава, а в пров. з'їзді в Едмонтоні делегаткою була пані М. Паламарик та 4 членкині учасниці.

Управа відділу на 1974 рік: голова — Марія Івасюк, заст. голови — Катерина Рошко, секретарка — Марія Рацой і касирка — Марія Садова.

Єлисавета Рошко

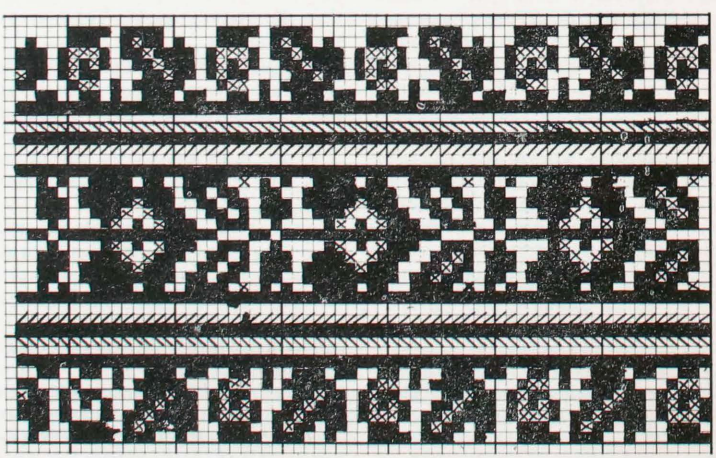

Фрагмент вишивки хрестиками і косичкою з околиць Дрогобича, Західна Україна. Сильно чорний взір ефектовно прикрасить сукню чи блюзку до чорної спіднички чи безрукавки.

Барви ниток: ■ — чорна, × — червона. **СУК Музей, Торонто філія.**

MULTICULTURAL FESTIVAL

MULTICULTURAL FESTIVAL '74
FESTIVAL MULTICULTUREL '74

Фестиваль Канадського Народного Мистецтва

Оттава, 2–28 липня

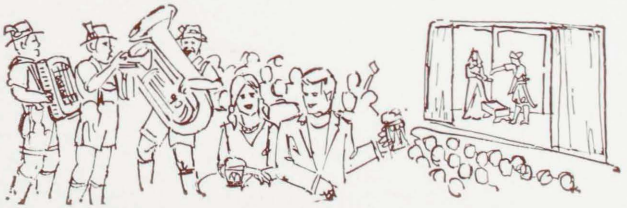

Фолклорне мистецтво оживе, коли канадська столиця гоститиме перший з річних Багатокультурних Фестивалів. Виступи в липні — це буде панорама красок, танків, музики і драми. Виступаючі групи будуть репрезентувати різні райони і кожна з них матиме традиційний виступ, пов'язаний із своєю культурною спадщиною.

Канадський Уряд гордий з того, що влаштовує Багатокультурний Фестиваль „Малтікалчурел '74. Це є один із способів вияву живучости, яка є в канадській багатокультурній дійсності.

HON. STANLEY HAIDASZ
Minister of State
Multiculturalism
Canada

MULTICULTURAL FESTIVAL '74

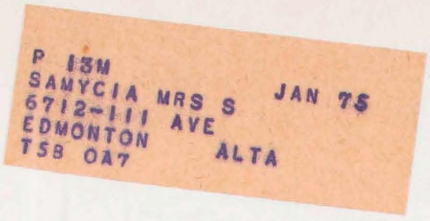

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Гемилтон, Онт. — Відділ ім. Лесі Українки, реф. Анна Бело переслала $42.00 на передплати з свята Л. Українки на прес фонд $46.25

Реджайна, Саск. — Відділ ім. Доньки України, реф. Н. Зенчишин $52.00 на передплати.

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. д-ка Г. Зузак переслала на нев'янучий вінок і $36.00 на передплати.

Вінніпеґ, Ман. — Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці, реф. Д. Черевик $64.00 на передплати.

Ендру, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, Р. Гуцуляк переслала $10.00

Айтуна, Саск. — Відділ ім. Княгині Ольги, Марія Березюк переслала $24.00 на передплати.

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, А. Мисак $72.00 на передплати.

Вилингдон, Алта. — Відділ ім. Н. Кобринської на прес фонд $15.00

Ванкувер, Б. К. — Відділ ім. Л. Українки, реф. П. Клюкевич переслала $24.00 на передплати.

Ту Гилс, Алта. — З похорону бл. п. Р. Плашки, о. П. Зубрицький переслав на пресовий фонд журнала $10.00

Едмонтон, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Р. Островерка переслала $24.00 на передплати.

Лондон, Онт. — З нагоди вінчання Анатолія Терентієва й Марусі Винничук, о. М. Дебрин переслав на пресовий фонд $10.00

Монтреал, Кве. — Відділ ім. Доньки України, референтки М. Нєма й Т. Бавер переслали на нев'янучі вінки, $60.00 на передплати й додаток до однодолярового фонду на журнал ..... $ 7.00

Саскатун, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, Марія Дорош переслала $18.00 на передплати.

Ґримзбі, Онт. — З нагоди зустрічі СУМК з Ґримзбі й Гемилтону д-ка А. Міненко переслала на пресовий фонд ..... $ 6.50

Скарборо, Онт. — Відділ Св. Анни, реф. С. Кукурудза $48.00 на передплати.

Виндзор, Онт. — Відділ ім. Лесі Українки, реф. Е. Щепанська з розігравки речі, яку подарував Петро Кузик на прес фонд ..... $ 5.00

Мензі, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, секр. Розалія Пелешок переслала $54.00 на передплати.

Кадворт, Саск. — Відділ ім. Княгині Ольги, С. Ґриба переслала $36.00 на передплати.

Торонто, Онт. — Анна Бойко $54.00 на передплати.

Мирнам, Алта. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. Г. Яремчук $18.00 на передплати.

Принц Алберт, Саск. — Відділ ім. Княгині Ольги, Р. Сопотик переслала на прес фонд $25.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані: Надія Дубилко — Торонто, Онт. $10.00
Марія Бендас — Норт Бетлфорд, Саск. 10.00
Марія Макаренко — Содборі, Онт. 5.00
Леся Щур — Лондон, Онт. 5.00
Д-ка Леонія Слюзар — Монтреал, Кве. 5.00
Д-а Марія Гнатів — Вилингдон, Алта 5.00
Д-ка Блажук — Соррі, Б. К. 4.00
Стефанія Троян — Чиливек, Б. К. 4.00
П. Дмитренко — Ґримзбі, Онт. 4.00
Ольга Володко — Сіба Біч, Алта. 4.00
А. Никитюк Порт Алберні, Б. К. 4.00
Параня Гречка — Ванкувер, Б. К. 4.00
Анна Шевців — Едмонтон, Алта. 3.00
Марія Березюк — Айтуна, Саск. 3.00
М. Антонішка — Соррі, Б. К. 3.00
Д. Симчич — Вернон, Б. К. 3.00
Віцента Хрущ — Атабаска, Алта. 2.00
Анна Охрій — Кіндерслей, Саск. 2.00
Л. Савдик — Скарборо, Онт. 1.00
А. Боднар — Торонто, Онт. 1.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані: Марія Макаренко — Содборі, Онт. 2
Павлина Клюкевич — Ванкувер, Б. К. 2
Марія Дорош — Саскатун, Саск. 1
Анна Стасів — Тандер Бей, Онт. 1
Д-ка Г. Зузак — Норт Бетлфорд, Саск. 1
Альбіна Мисак — Канора, Саск. 1
Марія Березюк — Айтуна, Саск. 1

Зголосились безпосередньо за журналом:
Пані: Н. Негрич — Вінніпеґ, Ман.
Анна Тордон — Прісвил, Саск.
Євгенія Пасішняк.

Щира подяка всім жертводавцям і всім працівникам у користь журнала.

UKRAINIAN EMBRODERY DESIGNS AND STICHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже друге видання про вишивки і стіби в англійській мові. Багато ілюстрована 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $6.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
A-25 11024-82 Ave. Edmonton, Alta.
T6G 0T2.